

Neil Simon

A1104

AKLIMDAKİ KADINLAR

19.9.2003

305

Türkçesi :
Cemil Büyüktutku

KARAKTERLER

JAKE

MAGGIE

KAREN

MOLLY (12 yaşımda)

MOLLY (21 yaşımda)

EDITH

JULIE

SHEILA

ZAMAN ve YER

Jake'in Soho (New York)'daki dairesinde ve kafasında.

AKLIMDAKİ KADINLAR

PERDE 1

Olaylar Jake'in dairesinde ve kafasının içinde geçerler. Jake'in dairesi mümkün olan en az sayıda eşya ile döşenmiştir, ancak Jake'in kafasının içi hakkında aynı şey söylenemez. Duvar ve pencere yoktur, hatta yer ve zaman da belirsizdir.

Ancak, belli bir açıyla yukarıya, Jake'in çalışma odasına doğru yükselen bir merdiven vardır. Burada bir çalışma masası, koltuk ve elektrikli daktilo görülebilir. Hepsi bu kadardır. Bu masanın yanında ise bir kapı vardır. Alt katta ise bir kanepé ve birkaç koltuk yer almaktadır.

Jake'in hayalindeki kişiler yoktan varolmuşçasına belirmeli ve aynı şekilde de kaybolmalıdır. Işıklar bu etkiyi sağlayabilir. Birdenbire görülmeleri ve kaybolmaları önemlidir.

PERDE açılırken JAKE'i yukarıda daktilosunun başında çalışır görürüz. Ellili yaşların başlarında bir adamdır. Birkaç kelime yazar, arkasına yaslanıp düşünür ve sonra yeniden yazar. TELEFON ÇALAR. JAKE düşüncelere dalmıştır. TELEFON ancak iki kez daha çaldıktan sonra JAKE telefonu açar. Çalışması kesildiği için kızıdır.

JAKE

TELEFON

(Telefona) Alo?...Evet, Karen, çalışıyorum....Hayır, hep çalışmıyorum. Şu anda çalışıyorum...Peki peki, uzatmayalım. Haklısın, sen ne zaman arasan çalışıyorum. Ne vardı Karen? ...Hayır, Maggie daha gelmedi. (Sabrı taşmışçasına) Biliyorum, Cumartesi birlikte yemek yiyeceğiz, unutmadım.

(MAGGIE, otuz yaşlarında çekici bir kadındır. JAKE farkına varmadan eli katta belirmiştir. MAGGIE ayakta durup, eline aldığı bir dergiyi karıştırır.)

JAKE : (Telefona) Primolo'nun restoranına gideceğiz dememiş miydik. 63. sokakta, biliyorum tabii...Karen, niçin hep zaten önceden teyit ettiğimiz şeyleri yeniden teyit etme ihtiyacı duyuyorsun ki?...Hayır, seninle bir yabancıyla konuşuyormuş gibi konuşmuyorum, kardeşimle konuşur gibi konuşuyorum...Sana böyle gelmiyor demek...Kızkardeşim olduğunu teyit etmemi ister misin?...Karen, bak, benim işimin başına dönmem gerekiyor...Henüz ne yazdığımı bilmiyorum, daha okumadım...Bak, artık kapıyorum, Karen. Lütfen telefonu kapattığımı teyit etmek için yeniden arama olur mu. Hoşçakal...(JAKE telefonu kapar.)

MAGGIE : (Dergiyi karıştırmaya devam ederken) Haklı aslında, farkında mısın?

JAKE : Hangi açıdan?

MAGGIE : Hep çalışıyorsun.

JAKE : Evet ama sen eve geldiğinde çalışmamı kesiyorum, öyle değil mi?

MAGGIE : Belki yazmayı bırakıyorsun ama aklının içindekiler dolaşmaya devam ediyor.

JAKE : Başka seçeneğim yok ki. Aklımın kendine göre bir aklı var...Seni niçin çağırdım?

MAGGIE : Bunu sana sormalı. Ben aslında hala 48. sokakta taksi bekliyorum. Anlıyorsun değil mi? Ben sadece senin kafadaki bir düşünceyim ve sen çalışmaya devam ediyorsun. Beni niçin düşündüğünü bile bilmiyorsun.

JAKE : Hayır hayır, bu doğru değil. Tabii ki biliyorum. Seninle ilk karşılaştığımız günü düşünüyordum.

MAGGIE : O filmi başa sarıp yeni baştan seyretmeye bayılıyorsun değil mi?

JAKE : Hadi ama Maggie! Nasıl karşılaşmıştık anlat.

MAGGIE : Bunu biraz fazla sık tekrarlamıyor musun Jake?

JAKE : Demek ki buna ihtiyacım var. Haydi Maggie, lütfen.

MAGGIE : (Saatine bakar) On dakika sonra evde olacağım. Peki, tamam. Madem istiyorsun...

(MAGGIE eline bir kadeh almış gibi yapar. JAKE ve MAGGIE sahnenin karşılıklı iki yanında dururlar.)

JAKE

: Muhteşem bir gün batımı.

JAKE
MAGGIE

: Muhteşem bir gün batımı. Üzerinde arkadaşım Laura Ashley'den ödünç aldığım açık mavi bir elbise var, üstelik markası da Laura Ashley. Ama maalesef, elbiseyi ödünç veren arkadaşım modaçı Laura Ashley değil, sadece isim benzerliği. Neyse, elbise ödünç olduğu için biraz sarkıyor tabii. ...İkinci margaritamı içiyorum ve hala biraz gerginim. Buradakiler hep "in" insanlar bense "out" bir kızım ve beni buraya getiren oğlan da dahil olmak üzere burada hiçkimseyi tanımıyorum. ... Sonra birden senin beni izlediğini görüyorum ama farketmemiş gibi davranıyorum çünkü sen seksi ve zeki bir tpsinin ve ben o anda aç karna iki margarita içmiş biri olarak seksi ve zeki tipli biri ile başedemeyeceğimin çok iyi farkındayım.

JAKE : Tanıştığımız kısmı gelir misin lütfen?

MAGGIE : Hey, bu kelimeler senin beyninden çıkıyor Jake. Kendini seksi ve zeki yapan sensin.

JAKE : Tamam tamam ...Evet, ne diyorduk, ben seni fark ettim, sen de beni. Sonra dönüp o Yuppie karı-kocayla konuşmaya başlıyorsun.

MAGGIE : Dönüp o Yuppie karı-kocayla konuşmaya başlıyorum. İki de daracık süet ceket ve pantolon giymiş. Yara bandı yapıştırılmış bir parmağı andırıyorlar. (Hayali çifte dönerek, içten bir kahkaha atar) Yo, henüz kime oy vereceğime karar vermedim... Hayır, pek haberim yok. Kimler katılıyor?

JAKE : (Hayali arkadaşına) Frank! Baksana, Frank. Şu kıza baksana. Açık mavi elbise...Laura Ashley mi?...Hayır canım elbiseyi değil. Kızı soruyorum. Öyleyse git sor, çünkü kim olduğunu öğrenmem lazım.

MAGGIE : (Konuştuğu karı-kocaya) Adım Maggie...Hayır, sanmıyorum. Aman Tanrım. Siz o Ralph Lauren misiniz yani?... Harika. Ben sizin normal insanların arasında görülebileceğinizi hiç düşünmemiştim. (MAGGIE içkisini yudumlar.)

JAKE : (Kalabalığın arasından sıyrılarak) Afedersiniz. Müsadenizle. ...Aa, merhaba Barbara....Demek kitabı beğendin? Çok sevindim. ...Los Angeles Times mı? Yok, okumadım...Beğenmemişler demek. Yazıyı bana postaladım öyle mi? Ne kadar düşüncelisin...İzninle.

MAGGIE : (Bir adama.) Merhaba. Memnun oldum, Bay Ed. (MAGGIE adamla el sıkışır.) Sizinle tanışıyoruz değil mi? Tiyatro sanatçısı mısınız?...Nasıl yani, "bir bakıma"?...Aa, Tanrım, Belediye Başkanı Koch sizsiniz demek!

TANIRIM

JAKE : Afedersiniz. Müsade eder misiniz lütfen?...Aaa, Martha selam...Tabii yaparım. Hangi kuruma? ...East Hampton Evsizler Vakfı öyle mi? ...East Hampton'da evsiz biri olabileceğini düşünmüyorum. Ancak yazlık evi olmayan birileri belki vardır!

MAGGIE : İzninizle Bay Ed. Bay Koch müsadenizle..Benim içeriye kadar gitmem lazım.

(MAGGIE döndüğünde JAKE ile çarpışır. MAGGIE 'nin içkisi JAKE 'in üzerine dökülür.)

MAGGIE : Aman Tanrım. Çok özür dilerim.

JAKE : (Pantolonunun önüne bakar.) Önemli değil.

MAGGIE : Bende peçete var. Silmek için.

JAKE : (Yeniden pantolonunun önüne bakar.) Orayı sizin silmeniz uygun olur mu?

MAGGIE : Zaten ben silecek değilim. Siz kendiniz silmek isteyebilirsiniz diye düşünmüştüm.

JAKE : Kendi kurur. Eğer bir silre önümdedir durursanız kimse fark etmez.

MAGGIE : Ben sizin önünüze geçecek kadar önemli biri değilim. Ama Belediye Başkanı burada. Belki o önünüzde durmak ister.

(MAGGIE uzaklaşmaya başlar. JAKE önünü keser.)

JAKE : Buraya ... biriyle mi geldiniz?

MAGGIE : Evet, biri davet etti...Adı Charley birşey.

JAKE : Ne garip. Ben de Sybill birşeyle geldim.

MAGGIE : Öyle mi? Karı-koca olmasınlar?

JAKE : Umarım. ...Yaz tatili için mi geldiniz buraya?

MAGGIE : Yooo hayır...Ya siz?

JAKE : Yoo hayır...İnanılır gibi değil. Ne kadar çok ortak yanımız var...Adınız Jake mi?

MAGGIE : Hayır. Maggie. Bende Jake tipi mi var?

JAKE : Hayır. Ama bende var. Neyse zaten konu açmaya çalışıyordum...Size...yemek ısmarlayabilir miyim?

MAGGIE : Çok nazıksınız. Ama burada yiyecekler bedava...Neyse, tanıştığımızı memnun oldum, Jake.

JAKE : Bu böyle sona ermez.

MAGGIE : Ermeyecek. Yeniden görüşeceğiz.

JAKE : Ne zaman?

MAGGIE : (Saatine bakar.) On dakikaya kadar evde olacağım. Haydi işine dön Jake. Geçmişini tekrarlayarak gelecekle başatmayı öğrenemezsin. (MAGGIE bardağını bırakır ve dışarı yönelir.)

JAKE : Allah kahretsin, Maggie! Sadece on dakikacık, güzel geçen on dakikalık içinde bu akşam o kadar güzel geçmeyecekmiş gibi bir his var.

MAGGIE : Öyle mi? Bu akşam neler olacağını doğrusu ben bilmiyorum Jake. Sen de bilmiyorsun. Bu da seni korkutuyor. Çünkü gerçekler yaşanmaya başladığında artık kelimelerimi kontrol edemeyeceksin.

(MAGGIE çıkar. JAKE seyircilere döner.)

JAKE : Aslında haklı. Gerçek çekilir şey değil. Yazmak çok daha iyi. (JAKE çalışma odasını işaret eder.) Şu iki buçuk metreye üç metre minik oda benim için koca bir dünya. Bir evren! Orada sadece Tanrı rolünü oynamakla kalmıyorsunuz, resmen Tanrı oluyorsunuz!...Zamanı geri çevirin, ileri akıtın, isterseniz de durdurun. Bütün, kıvrın, bağlayın, düğüm atın, kurdele yapın, bütün seçenekler elinizde. Hem de ne seçenekler ... Olumsuz yanı mı? Var tabii. Sevdiğiniz şeyin kolesi oluyorsunuz. Sekiz saat yaşayıp, on dakikayı yazıyorsunuz ama o on dakika ebediyen kağıdın üzerinde kalıyor ... Ama bu arada yaşamınızdan sekiz saat geçip gitmiş oluyor ve işte o sekiz saati asla geri getiremezsiniz ... Son otuz yıl içinde hayatımın ne kadarı kaybolup gitti acaba? ... Yaratmanın zevki gerçek zevklerden daha mı çok? ... Aslında bir anlamda hepimiz yazarız, öyle değil mi? ... Arabanıza binmiş işe gidiyorsunuz ve karınızla kafanızda bir konuşma yapıyorsunuz. O bunu söylüyor, siz şunu söylüyorsunuz, o şöyle diyor, siz böyle diyorsunuz. Çok inatçı ve dediğim dedik. Ama aslında onun dediği birşey yok. Bunu yazan sizsiniz! Siz akıllı, uyanık ve

espritüelsiniz ama o çekilmez bir tıp. Tartışmayı siz kazanıyorsunuz ama o orada değil ki. Bu ne biçim zafer, söyler misiniz? (JAKE saatine bakar.) Maggie birazdan evde olur. Bir sorun olduğunu anladığı için tepeden turnağa açıksözlülük zırtını kuşanmış olacak. Açıksözlülük denen şey bir yazarı perişan edip, dizleri üzerine çökterebilir. Maggie de bunu yapacak durumda. (JAKE seslenir.) Karen! Yardıma ihtiyacım var. (Seyircilere.) Kızkardeşim Karen. Büyü fafan yapıp beni kurtaracak değil ama ne de olsa aileden. Evlendi, boşandı, New York Üniversitesi Film Akademisine devam etti. Üç saatlik bir film çekti, "Yalnızlık" adında. Filmin konusu kendisi idi. Film boyunca mutfakta sandalyede oturuyordu. ... Herneyse, sonuçta o benden yanadır. Her zaman candan ve anlayışlıdır. Bana destek olur, Onun öyle olmasını istediğim için, onu bu şekilde hayal ediyorum tabii. Ve ne yapıyor olursa olsun, onu hayal ettiğim anda yanıma gelir. (JAKE seslenir.) Karen! Benim, Jake.

(KAREN belirir. Yaklaşık kırk yaşındadır. Üzerinde sıradan bir kıyafet vardır.)

KAREN : Ne var? Geldim işte. Kes sesini. Beni hayal etmenin sırası mıydı şimdi? "Godfather 1, 2 ve 3"ü peşpeşe seyretmeyi planlamıştım. ...İyi ki bir de 4, 5, 6 yok. Neyse, yine ne oldu Jake?

JAKE : Maggie ile sorunumuz var. Bana akıl vermeni istiyorum, Karen.

KAREN : O da burada mı? Onunla konuşmamı ister misin? Nerede. Dur onunla bir konuşayım.

JAKE : Burada olsa bile, onunla nasıl konuşursun Karen? (JAKE kendi kafasını işaret eder.) Sen buradasın. Burada kafamın içinde.

KAREN : Bu nasıl oluyor anlamıyorum. Ben seninle konuşabiliyorum ama bir başkası ile konuşamıyorum. Çok kafa karıştırıcı bir şey bu Jake. Woody Allen filmlerine benziyor.

JAKE : (Seyircilere döner.) Buradaki ilginç açmaz "niçin Karen beni sinir ediyor?" değil de "niçin ben onu beni sinir edecek bir biçimde düşünüyorum?"

KAREN : Demek seni sinir ediyorum, öyle mi?

JAKE : Çok değil. Boşver. Bu bir zihin cimnastiği sadece. Sihirbazlar parmakları üzerinde bozuk para çevirir ya, ben de işte o şekilde kafamda yazmaya devam ediyorum.

KAREN : Beni sen yazma, Jake. Bırak ben kendim olayım. Son zamanlarda beni çok çarpık bir biçimde tasvir ediyorsun.

JAKE : Ciddi misin?

KAREN : Mesela bu üzerimdeki kıyafeti nereden buldun? Bu beni yansıtmıyor. Böyle bir elbiseyi ancak ... Bette Midler giyer, sahnedeki!

JAKE : Afedersin. Çalışıyordum. Kıyafet almaya çıkamadım. Karen ... seninle konuşmak istiyorum. Akıl vermeni istiyorum ve şu anda bana yardım edebilecek tek insan sensin ... Eder misin?

KAREN : Elbette. Seni dinliyorum. Sen benim için önemlisin. Seni her zaman düşünürüm ve severim. Sen benim ağabeyimsin. ... Gördün mü, işte bu iyi bir tirat oldu. İşte böyle konuşmalıyım. İlgili, sevecen, destek veren. Bunu bir kenara yaz., tamam mı?

JAKE : (Seyircilere.) Mutlaka bir karşılık istiyorlar. Annemi hayal edince, o da gelmesine gelir ama bir taraftan da mutlaka her seferinde bana zorla bir tabak ıspanak yedirir.

KAREN : Evet, anlat bakalım Jake. Söyle, nedir seni rahatsız eden?

JAKE : Galiba Maggie benden ayrılmaya hazırlanıyor.

KAREN : Ciddi olamazsın. Aman Tanrım. Niçin? Ne oldu?

JAKE : Hiç olmaması gereken pekçok şey.

KAREN : Tamam, ama aceleci olma. Nasıl emin olabilirsin ki? ... Başkalarının kafalarından geçenleri tam olarak bilemezsin. Ben de Harry beni terk edecek diye endişelenir dururdum.

JAKE : Nitekim, terk etti de!

KAREN : "Biliyorum, birgün beni terk edeceksin" deyip durduğum için, onu delirttim. ...Ayrıca, çok büyük sorunlarımız vardı. Sizin durumunuz farklı. Maggie ile sekiz güzel yıl geçirdiniz. Seni seviyor. Bundan hiç şüphem yok, her türlü iddiaya girerim.

JAKE : Biriyle ilişkisi var.

KAREN : Tabii insan sarrafı olduğumu da iddia edecek değilim. Peki bundan emin misin, Jake?

JAKE : İşyerinden. Yeni başlayan biri. Onun için gerçekten anlamlı bir ilişki mi yoksa sadece aramızdaki sorunların bir sonucu mu bilmiyorum.

KAREN : Nedir bu ikide bir sözünü ettiğin sorunlar?
 JAKE : İlişkımız eskisi gibi değil.
 KAREN : Evet bu moral bozucu bir şey. Bizim ailede bir sorun var galiba Jake. Annem boşandı. Babam boşandı. Ben boşandım. Şimdi de sen boşanıyorsun.
 JAKE : Annem ve Babamı tek boşanma sayabiliriz sanırım. Ayrıca ben de daha boşanmış değilim. Buna bir salgın hastalık havası verme lütfen Karen.
 KAREN : Peki senin hayatında başka bir kadın var mı?
 JAKE : Benim mi? Hayır.
 KAREN : Başka bir kadın yok mu?
 JAKE : Bu soruya daha şimdi cevap vermedim mi?
 KAREN : Adı ne?
 JAKE : Tanımazsın. Tiyatrodan. Bir yıl kadar oluyor. Sadece üç hafta sürdü.
 KAREN : Ne yani, bir aydan daha az sürerse ilişki sayılmıyor mu? Böyle bir kuralı bütün erkekler onaylardı herhalde.
 JAKE : Seni bana destek olman için çağırmıştım.
 KAREN : Hayır, sen duymak istediklerini söylemem için beni çağırdın. Peki, dinle öyleyse: Böyle bir ilişki senin hakkın Jake. Çok çalışıyorsun ve gerçekten de bunu haklıyorsun. Annem duysa utancından ölürdü ama zaten ölmüş olduğuna göre sanırım bu bir sorun teşkil etmiyor.
 JAKE : Karen, benim vicdan azabı çekmeye ihtiyacım yok.
 KAREN : Evet, var. Neyse. Bana ne. Benim doğru düzgün bir işim bile yok. ... Ee, arılat bakalım, o şıllıkla hâlâ görüşüyor musun?
 JAKE : Bir kere o şıllık falan değil. ..Ayrıca da, zaten bitti. İşin doğrusunu söyleyeyim mi? Maggie'yi her zamankinden daha çok seviyorum. Onu kaybetmek istemiyorum, Karen. Onu kaybedersem, herşeyimi kaybederim.
 KAREN : Jake, Jake. Kadınlara çok bağlıyorsun. Hep böyle bağımlı oldun. Keşke seni kollarıma alabilsem. Seni Annem gibi kollarımda tutmak, sevmek, teselli etmek istiyorum. Julie'nin ölümüne inan çok üzülüyordum. Maggie'nin böyle mutsuz olmasına da üzülüyorum. Ama ben daima yanındayım Jake. Bana güvenebilirsin ...İşte bu da güzel bir tirat oldu. Bana böyle tiratlar yazmalısın. Belki o zaman sevilen bir kadın olabilirim.
 JAKE : Sen zaten sevilen bir kadınsın, Karen.

KAREN : Madem seviyorum, niçin evliliğimi yürütemedim? Sakın benim gibi yalnız kalma Jake. Hayatımdaki tek şey geceler boyu seyrettiğim filmler. Patlamış mısır ve film dünyasında yaşıyorum...Yo, bu güzel olmadı. Bak şimdi de annem hakkında söylediklerimden dolayı benden intikam alıyorsun değil mi?
 JAKE : Afedersin. Bu kısmı düzeltir sana fakslarım oldu mu?
 KAREN : Ne o, gidiyor muyum şimdi?
 JAKE : (Başını çevirir.) Hayır. Ama Maggie geliyor, sesini duydum. Kısa bir süre daha kalabilirsin.
 KAREN : Zaten kafanın içindeyim. Nasıl dışarı çıkabilirim ki? Hapşırmanı mı bekleyeceğim?
 JAKE : (Seyircilere.) Maggie yüzünde büyük bir gülümsemeyle içeri girecek. Hep böyle yapar. Gerçek duygularını saklar... "Selam hayatım. Kusura bakma geciktim."
 MAGGIE : (Elinde deri evrak çantasıyla içeri girer.) Selam hayatım. Taksiler hep doluydu.
 JAKE : (Seyircilere.) Yeterince yakın.
 MAGGIE : Akşama Çin yemeği ısmarlayalım, sence mahsuru yoksa, olur mu? Bugün yağsız yiyemeyecek kadar yorgunum.
 KAREN : Onun glydiklerine bak, bir de benim üzerimdekilere bak.
 MAGGIE : (Jake'in yanına gelip, onu yanağından öper.) Himm, nefis kokuyorsun. Duş almışsın. Ben de alsam iyi olacak. Hırs insanı terletiyor. (MAGGIE yukarı yönelir.)
 JAKE : İşin uzun sürecek mi?
 MAGGIE : Sabun kullanırsam sürmez. Niçin?
 JAKE : Biraz sohbet etmemiz lazım da.
 MAGGIE : Yemekten önce mi?
 JAKE : (Omuz silker) Hem yemekten önce, hem yemekte, hem de sonrasında.
 MAGGIE : Ciddi misin? Yıllardır sohbet maratona yapmamıştık... Tabii. Öyleyse yüzümü yıkayıp geliyorum ... Endişelenmem için bir sebep var mı?
 JAKE : Nelerin seni endişelendirdiğine bağlı bu.
 MAGGIE : .... Mesela bu tür cevaplar endişelendirir. (MAGGIE çıkar.)
 KAREN : Jake, Jake. Sen kaşınıyorsun ama!
 JAKE : Ne yapmamı bekliyorsun. Diğer herifi unutacak mıyım yani?
 KAREN : Hayır ama acele etme. Bu konuyu ellinci evlilik yıldönümünüzde açarsın.

JAKE : Seni gerçekten seviyorum, Karen. Biliyorum seni bazen aptal, serser ve sınırlı bir tip yapıyorum ama sen altın kalpli bir palyaçosun. Eminim bir gün doğru erkekle tanışacaksın. İnan bari. Ben şahsen o erkeği senin için arayacağım.

KAREN : Umaram onu bulduğun yer hayalin olmaz. Benden daha kötü giyinen bir erkek istemem. (KAREN gider.)

(MAGGIE yukarıda belirir. Boynunda bir havlu vardır.)

JAKE : (Kıskık sesle.) Birinci round!
MAGGIE : (Kendine bir içki hazırlar.) "Ee, günün nasıl geçti bakalım".... diyerek dikkatli bir açılış yapayım.

JAKE : Çalıştım. Karen'le konuştum.
MAGGIE : Nasılmış?
JAKE : Yalnız, mutsuz, bunalmış. Fena sayılmaz aslında....Cumartesiye yemek veriyor. Biz de davetliyiz. Ona bir kavalye bulmanız gerekiyor, zaten yemeği de bunun için veriyor.

MAGGIE : Bu Cumartesi mi?
JAKE : Evet.
MAGGIE : Cumartesi Philadelphia'ya gitmem gerekiyor.Sana söylemiştim.

JAKE : Hayır. Gitmen gerekebileceğini sandığımı söyledin.
MAGGIE : Evet. Dedim ki, "sanırım Cumartesi günü Philadelphia'ya gitmem gerekecek".

JAKE : Sanırım demek belli değil demektir. Gldiyorum demek Pazar'a dönerim anlamına gelir. Yoksa Pazar'a döneceğini de mi sanıyorsun?

MAGGIE : Pazar günü döneceğim. Sen gıcık bir ruh hali içinde misin, yoksa bana mı öyle geliyor?

JAKE : Bir bakıma gıcık denilebilir.
MAGGIE : Bir bakıma fark etmişim zaten ... Konuşmak istediğin bu değildi herhalde, değil mi Jake?

JAKE : Hayır.
MAGGIE : Başka bir konu var demek.
JAKE : Evet.

MAGGIE : (Gülümser.) Peki. Ne?
JAKE : Dur düşünüyorum.
MAGGIE : (Alaycı.) Bir konu mu arıyorsun?

JAKE : Hayır. Konu zaten var.
MAGGIE : Peki ama ne, Jake? Kıvranıyor gibisin. (JAKE cevap vermez.) Anlat işte. Bekliyorum.

JAKE : Giriş cümlesinin iyi olması lazım. Bu önemli.
MAGGIE : Şu anda tek derdimiz giriş cümlesi öyle mi?
JAKE : Unutma ben yazırım. Seyircilerimi kaybetmekten korkarım. "Çıplak ve Ölü"nü okumuş muydun? ... Giriş cümlesi miltiştir. Hatırlıyor musun?

MAGGIE : Hayır, neydi?
JAKE : "Kimse uyuyamıyordu."
MAGGIE : Evet. Harika bir giriş cümlesi ...İyi de seninki ne Jake?
JAKE : (Duraklar.) ... Evliliğimizi bitirmek mi istiyorsun?
MAGGIE : (Şaşkınlıkla suratına bakar.) Uff! Doğrusu Norman Mailer'ı bile geride bıraktın bu cümleyle ... Konuşma bu konuda mı olacak?

JAKE : Dur bakalım konuşma olacak mı, önce onu görelim.
MAGGIE : Bu şimdi nereden çıktı, Jake? Ayrıca, neden gimdi? İnsan bu tür bir konuşma için önceden hazırlık yapmaz mı? Telefonun fişini çeker, masaya bir şişe viski koyar falan.

JAKE : Sen telefonu hallet, ben içkiyi getiririm.
MAGGIE : Ben de Karen'n yemeğine gelmiyorum diye gıcık davranıyorsun sanmıştım. Demek ki etrafımda olanlardan habersizim, aklım neredeydi acaba?

JAKE : Bilmiyorum Maggie. Neredeydi söyler misin?
MAGGIE : Dur dur bakalım. Acele yok. Ben sana açılış cümle için zaman tanımıştım. Şimdi sen de bana zaman tanıyacaksın. ...Niçin dün konuşmadık Jake? Ya da geçen hafta, geçen ay? Bugün yeni birşey mi oldu, daha önceden olmayan?

JAKE : Evet.
MAGGIE : Ne?
JAKE : Seninle konuşmaya karar verdim.
MAGGIE : Anlıyorum. Aslında haftalardır sırsırta uyuduktan sonra buna pek şaşırılmamam gerekir ... Peki. Demek evliliğimizi bitirmek istiyor muyum bunu öğrenmek istiyorsun. Cevabım şu : "Hayır". Evliliğimizi bitirmek istemiyorum.

JAKE : Bunu duyduğuma sevindim. Demek ki herhangi bir sorun yokmuş.
MAGGIE : Ben öyle birşey söylemedim.
JAKE : Ben de öyle düşünmemiştim zaten.
MAGGIE : Elbette sorunlarımız var Jake. Bu seni şaşırtıyor mu?
JAKE : Hayır. Aylardır belliydi zaten. Peki ama niçin ikimiz de bu konuda konuşmaya yanaşmadık? Bunu belli etmedik?

MAGGIE : Hergün ediyoruz ya! Birbirimize göstermediğimiz sıcaklıkla. Kapıdan içeri girdiğimde bazen gösterdiğim aldırılmaz tavırla.

JAKE : Sen içeri girdiğinde hâlâ uyanıksam tabii.

MAGGIE : Ne yapabilirim. Eskiye göre çok daha fazla çalışmak zorundayım. Üzgünüm ama insanın kariyerinde ilerlemesinin olumsuz yanları da var. Ne yani burada karşılıklı şikayetlerimizi söyleyerek atışacak mıyız? Bu şekilde nereye varacağımızı düşünüyorsun?

JAKE : Bilmem. Bu yola ilk defa çıkıyorum, daha önce buraya gelmemiştim. ... Bu sadece bir sorun mu, Maggie, yoksa büyük bir dert mi?

MAGGIE : Nasıl oluyor da tanık sandalyesine oturtulan ben oluyorum anlamıyorum. Bilmiyorum Jake. Başımız dertte, önemli olan bu. Sıkıntının büyük ya da küçük olmasının bir önemi yok. Daha önceden hiç bu çapta bir sorunumuz olmamıştı, hepsi bu.

JAKE : Demek öyle: Radyolojiden böyle bir rapor almak istemezdim. "Evet, orada birşey var Jake ama çapını bilmeden de olur, boşver!"

MAGGIE : Tanrım, senin yemek öncesi sohbet anlayışın demek bu. ... Acaba yemek sırasında ve sonrasında neler bekliyor bizi?

JAKE : Biliyor musun, çok garip ama sen şu anda ne hissediyorsun bilmiyorum. İncindin mi? Korkuyor musun? Kızgın mısın? Saldırgan mı? Nesin? Ne hissediyorsun?

MAGGIE : (Parlar.) Ne mi hissediyorum?! Kapana kısılmış, soyutlanmış, körelmiş ve nefes darlığı içinde! ... Tanrım, böyle bir şey söylediğime inanamıyorum. Bu tehlikeli olmaya başlıyor Jake. Biraz ara verelim. Lütfen. Bakarsın sabaha hepsi kaybolur.

JAKE : Sabaha kaybolur öyle mi? Kapan, körelme, nefes darlığı kaybolacak öyle mi?... Bunlar öyle uçup gidecek kelimeler değildir, sana yapışıp kalırlar.

MAGGIE : Ama bu konuşmayı başlatan sendin Jake, ben değil. Soyutlanma ve nefes alamama gibi şeyleri söylemek insana acı veriyor, eminim duymak da aynı şekilde acı vericidir ama muhtelemen bunlar bir evliliğin öldüğünü duymaktan daha az yıkıcıdır ... ama galiba haklısın, devam etsek daha iyi olacak ... Peki. Benim de bir giriş cümlem var, Jake. ... Altı ay ayrı kalıp, birbirimize biraz nefes alacak yer yaratsak nasıl olur?

JAKE : (Şaşkın.) Altı ay ayrılmak mı? ... Tabii altı ayda epeyce yer yaratılabilir. Araya Arizona'yı bile sığdırabiliriz. ... Bunu ne zamandır planlıyordun?

MAGGIE : Planlamadım. Şimdi aklıma geldi.

JAKE : Altı ay ayrı kaldıktan sonra yeniden bir araya gelebileceğimize gerçekten de inanıyor musun?

MAGGIE : Tabii, neden ki?

JAKE : Neden mi? Zaten aramızdaki sorunların yarısı yılın üç dört ayını ayrı geçiriyor olmamızdan kaynaklanıyor. Ayrılmanın ayrı kalmaya cevap olabileceğine şahsen pek ihtimal vermiyorum.

MAGGIE : Benim biraz zamana ihtiyacım var, Jake.

JAKE : Ne için?

MAGGIE : Kendim için. Kayıp ve kontrolsüz bir durumdayım. Elimde batonlarım olmadan dağdan aşağı son sırat kayıyor gibiyim. Aşağıda ağaçlar ve kayalardan başka birşey yok, bunun farkındayım.

JAKE : Ben oraya gidip seni yakalayabilirim.

MAGGIE : Yakalayacaksın öyle mi? Beni aşağı iten sensin! ... Afedersin, öyle söylemek istemedim. Tanrım, mutsuzken çekilmez oluyorum.

JAKE : Bu evliliği istemiyor musun artık?

MAGGIE : Bu evliliği her zaman istedim. Geri dönüp herşeye yeni baştan başlayabilmek için herşeyimi verirdim. Ama bunu yapamıyorsun işte, sadece bir hakkın var.

JAKE : Kim demiş? Bunu yapabiliriz. Yeniden evlenebiliriz. (MAGGIE onu ciddiye almaz.) Çok ciddiyim. Yeni bir alyans alır, yeni bir düşün yaparız. Pasta da farklı olur bu sefer. İkincinin modası geçti zaten. .. Yeter ki sen iste, bunu yapabiliriz.

MAGGIE : Sağol Jake. Bu gerçekten de çok hoş bir teklif.

JAKE : Öyleyse kabul et.

MAGGIE : Biz bir evliliği yürütemiyoruz, ikincisini nasıl yürütürüz? ..

JAKE : Bence ayrılmak iyi bir fikir değil. Bu sonumuz olur.

MAGGIE : Jake, bana bir baksana! Ne kadar değiştiğimi görmüyor musun? Sürekli koşuşturuyorum. Taksiye, uçağa, asansöre, psikiyatrise, yemek randevularına. Üstelik bir de her hafta sonu onbeş kilometre koşuyorum. Ama yetmiyor işte. Koşmayı, durmayı öğrenene kadar, bu koşuşturmayla asıl neden kaçtığımı anlamadan, benden kimseye hayır gelmez. Eğer bundan altı ay sonra, hâlâ koşuyor olursam, benden geriye evlenmeye değer birşey kalmamış demektir.

JAKE : Seni seviyorum, Maggie.

MAGGIE : Ben de seni seviyorum, Jake. En azından bu var! Bu da uğrunda altı ay beklemeye değer, öyle değil mi?

JAKE : Burada kalıp, mücadele etmeye de değer.

MAGGIE : HAYIR!! Ben mücadele etmek istemiyorum. Neredeyse bir senedir seninle konuşmaya çalışıyorum ama sonunda kendimi sadece dinler buluyorum. İlişkimize bir evlilik olarak başladı ama monolog olarak devam ediyor. Beni hiç dinlemiyorsun, Jake. Şu anda söylemeye çalıştığımı bile dinlemiyorsun. Sorunun nerede olduğunu anlamadan düzelmesini istiyorsun. Evliliğimiz mücadele edilen değil, yaşanan bir şey olmalı.

JAKE : Öyleyse buna hemen başlayalım çünkü altı ay ayrı kalırsak, altı ay yaşamayacağız demektir. Bu da ölmek anlamına gelir.

MAGGIE : İstemediğim hâlde burada kalırsam da aynısı olur. Üzgünüm Jake. Belki bir çıkış yolu buluruz ama bu kolay ve çabuk olmayacak. Şimdi küveti doldurup sıcak suyun içinde bir saat yalnız kalmak istiyorum. Başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Bu işi hemen burada çözemeyeceğiz nasıl olsa... Anlaştık mı? ...Jake? ...Bu söylediğimi de mi kaçırdın?

JAKE : Hayır, yakaladım.

(MAGGIE, JAKE'e bakar. Sonra yukarıya yönelir.)

JAKE : Bütün bunlarla Michel Jaffe'nin ne kadar ilgisi var?

MAGGIE : (Durur. Döner.) Ne?

JAKE : Michael Jaffe ... İsim mi, yoksa zamanlama mı yanlış?

MAGGIE : (Tedirgin.) Sen neden bahsediyorsun?

JAKE : Michael Jaffe'den.

MAGGIE : Ne olmuş ona?

JAKE : Peki. Ona ne olmuş öyle mi? Aslında hakkında bildiğim çok az şey var. Çok akıllı biri, ofise yeni bir "enerji" getirdi ve herkes ondan hoşlanıyor. O geleli beri işler "canlandı" ... Ha, bir de koşmayı seviyor, bana öyle söylememiş miydin? Chicago'dayken onunla koşmaya çıktığını söylemiştin galiba, yanılıyor muyum? Senin gibi sürekli koşan biri için yanbaşımda koşacak biri olması güzel birşey, öyle değil mi, Maggie?

MAGGIE : Seninle böyle saçma bir tartışmaya girecek değilim.

(MAGGIE döner.)

JAKE : (Kızgın.) Elbette gireceksin! Aranızdaki işler ne kadar "canlı" bilmek istiyorum ... Bunu sormaya hakkım yok mu dersin? Hele biraz önce ayrılmak istediğini söyledikten sonra, ha? ... Söyle, onunla ilişkin var mı? (MAGGIE, JAKE'e bakar. Söyleyecek birşey bulamaz.) ...Cevap yok. Bu onunla ilişkin olmadığı anlamına mı geliyor?

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

MAGGIE :

JAKE :

: Hayır.

: Hayır?.. Yani onunla ilişkin yok, öyle mi?

: Hayır.

: Peki, soruyu başka türlü sorayım... Onunla yattın mı?

: (Son nefesini veriyorcasına.) ..Evet,

: Evet mi?

: Evet.

: Aman Tanrım, niçin bunu sordum ki?

: Üzgünüm, Jake.

: Lanet olsun, Maggie.

: Jake...

: Bunu anlayacak kadar akıllı, bunu sana söyletecek kadar da aptalım işte.

: Bunu söylememeliydim Jake. Gerçeğin hiçbirşeye faydası yok.

: Öyle ama gerçek herşeyi belirginleştiriyor.

: Aslında bu bir ilişki değildi. Başlaması ile bitmesi bir oldu. Ama gene de oldu işte. Bundan dolayı da üzgünüm...Jake? Bence artık başka birşey söylemeyelim.

Söyleyeceklerimiz bizi incitecek o kadar.

: İncitme safhasını biraz önce geçtik sanıyordum.

MAGGIE : (Gitmek üzereken, durur ve döner.) Sen... peki sen... bunu sorduğum için beni bağışla, duyduğum vicdan azabı o kadar büyük ki, altından kalkmanın bir yolunu arıyorum sanırım sadece. ..Sen birşey yapmadın mı? Evleneli beri bunca yıldır? ... Buna cevap vermek zorunda değilsin, ama bilirsem kendimi daha iyi hissedebilirim...Yaptın mı?

JAKE : (Oturur. Düşünür.) Evet dersem bu bir şeyleri değiştirecek mi? Ayrılmamız konusunda?

MAGGIE : Hayır.

JAKE : Öyleyse cevap vermeyi anlamsız olacak, öyle değil mi?

MAGGIE : Yaptığımız hiçbirşey anlamsız değil.

JAKE : Peki, öyleyse cevap vereceğim.

MAGGIE : Hayır ... Önemli değil. Karşılıklı olarak suçluluk duygularımızı paylaşmanın herhangi bir yaraya merhem olacağını sanmıyorum.

(MAGGIE döner, yukarıya çıkar ve kaybolur. JAKE seyircilere döner.)

JAKE : Yalan söylemeye bile fırsatım olmadı.. aslında herhalde yalan söylemezdim... Günde on, yirmi hatta elli hayali konuşma yapan bir adam, nihayet gerçek bir konuşma yapıyor. O da bu mu olmalıydı? (JAKE yukarıyı işaret eder.) Orada olsam, bütün bunları iyi bir sona bağlardım. Makineyi uç, yeniden yaz..."Hayır, Jake. İlişkim olmadı. Kimseye yatmadım. Micheal Jaffe sahağın biri... Sen beni öylesine şımarttın ki başka hiçbir erkeğin bana dokunmasına izin vermem"...Bas düğmeye. Kapat makinayı, git bir bira al, oturup Knicks maçını seyret.

(Oniki yaşında bir kız olan MOLLY belirir. JAKE onu görmez ama varlığını hissediyor.)

JAKE : Molly? Sen misin?

MOLLY : Evet Baba.

JAKE : (Dönüp ona bakar.) Ama sen çok küçüksün. Onbir, oniki? Niçin seni düşündüm şimdi?

MOLLY : Birinin seni sevdiğini söylemesine ihtiyacın var.

JAKE : Ama senin söylemen bir şey ifade etmez ki. Bütün minik kızlar babalarını severler.

MOLLY : Hayır, mesela Sandra Gerstein babasından nefret ediyor.

JAKE : Niçin?

MOLLY : Bilmem. Uydurdum zaten. Kendini daha iyi hissedersin diye düşünmüştüm.

JAKE : Hayır, tatlım. Bunu ben uydurdum, sen değil.

MOLLY : Bilmiyorum. Kendini daha iyi hissettin mi?

JAKE : Evet.

MOLLY : Bundan vazgeçemiyorsun değil mi? Yani kendini kandırmayı diyorum.

JAKE : Öyle.

MOLLY : Niçin Maggie ile ayrılmayı düşünüyorsunuz?

JAKE : Bilmiyorum, Moly.

MOLLY : İkinizin de başkalarıyla ilişkisi var değil mi?

JAKE : Hey Tanrım! Böyle bir konuyu sen oniki yaşındayken konuşacak değilim.

MOLLY : Öyleyse ne zaman konuşacağız.

JAKE : Bugünkü halinle geldiğinde konuşuruz. Büyüdüğünde.

MOLLY : Tamam. Kabul.

(KÜÇÜK MOLLY çekilirken yirmi bir yaşındaki BÜYÜK MOLLY diğer tarafta belirir.)

BÜYÜK MOLLY : Evet dinliyorum Baba.

JAKE : (Seyircilere.) İnsan nörozken zaman nasıl da akıp geçiyor!

BÜYÜK MOLLY : Sizin derdiniz ne biliyorum ben. Mesele Micheal Jaffe ya da senin şu tiyatrodaki arkadaşın değil.

JAKE : Peki ya ne?

BÜYÜK MOLLY : Mesele annem.

JAKE : Ama annen öleli neredeyse on yıl oluyor.

BÜYÜK MOLLY : Biliyorum. Hayaletler başa bela.

JAKE : (Başı ile evet der.) Aslında hayat başa bela, kızım.

BÜYÜK MOLLY : Hani kendimize acımak yoktu?

JAKE : Bu kural sadece sahnede geçerli. Gerçek yaşamda çok rahatlatıcı bir hils.

BÜYÜK MOLLY : Senin yardıma ihtiyacın var Baba.

JAKE : Bunu bana söyleyesin diye düşünmedim seni.

BÜYÜK MOLLY : Bence sen Edith ile konuşmalısın. Haydi, konuş onunla.

JAKE : Psikiyatristler gece mesaisi yapmaz kızım. Onların da kendilerine ayıracak zamana ihtiyaçları var : kendi sinir krizleri için!

BÜYÜK MOLLY : Ben de onunla gerçekten konuş demiyorum ki, onunla konuştuğunu hayal et.

JAKE : Seansa bak! Önce Edith'i hayal edeceğim, sonra da onun sorularını ve benim cevaplarımı. Bunun ne faydası olabilir ki?

BÜYÜK MOLLY : Herşey senin kontrolünde olacak. Bu senin hayatta en sevdiğin şey değil mi?

JAKE : Değil aslında, ama bir başkasının merhametine kalma işi yok mu, işte beni asıl ürküten şey o. Bebekken de böyleydim. Annem mama sandalyemden düşmemden korktuğu için beni sıkıca sandalyeme bağladı. Ellerimi bile kumladatamaz, nefret ettiğim yiyecekleri itmezdim. Onunla savaşmak için tek silahım burnumdur.

BÜYÜK MOLLY : Bu korkunç bir şey.

JAKE : Hayatın böyle bir şey olduğunu sanarak büyüdüm. Beni hayatımda ilk kez bir lokantaya götürdüklerinde yemeğimi yiyememiştin, garson beni bağlamadığı için.

BÜYÜK MOLLY : Psikoanalize ihtiyacın olmasına şaşmıyorum.

JAKE : Aslında psikoanaliz de benim için bir sorundu. O yaşta geldiğimde klastrofobim vardı. Edith'in muayenehanesindeki ilk yılımda kapıyı kapamasına izin vermezdim. Bekleme odasındaki herkes benim öykümü bilirdi. Odadan dışarı çıktığımda bazen bekleyen hastalar bana, "bugün daha iyisin" derlerdi. Sonra işler daha da karıştı. Uçak seyahatlerinde tuvalette kapalı kalmaktan korkmaya başladım. İçeri girince defalarca kapıyı kontrol ederdim. Açar, kapardım, açar, kapardım. Tuvaletin kapısının üzerindeki yazı değişir dururdu: "Boş, meşgul, boş, meşgul"... Belki de bu yüzden yazar oldum. Ne zaman istersem, nerede istersem, ne istersem yazabiliyorum.

BÜYÜK MOLLY : Belki Maggie de bir yere bağlanıp kalmaktan korkuyordur.

JAKE : Sen fazla akıllısın!

BÜYÜK MOLLY : Yine de Edith'le konuşsan iyi olur bence.

JAKE : Madem öyle istiyorsun. Görüşürüz, bebeğim.

BÜYÜK MOLLY : Ne zaman istersen... Sıra sende, Edith.

(BÜYÜK MOLLY kaybolurken, kırkbeş yaşlarındaki EDITH belirir.)

EDITH : Bir bu eksikti. Onun yarattığı bir seans, hem de parasız. ... Söyle bakalım, bu sefer mesele ne Bay Yaratıcı?

(EDITH koltuğa oturur. JAKE kanapeye oturur.)

JAKE : Rica ederim Edith. Biraz şefkate ihtiyacım var.

EDITH : (Bebeği ile konuşan bir anine gibi.) Aa, neyi varmış benim bebişimin?

JAKE : (Seyircilere.) Bunu normal seanslarda da yapar. Analizin Yeni Çağı! Hastayı salak yerine koyun!

EDITH : Beni bunun için mi çağırdın Jake? Sana doğru yolu göstermem için mi?

JAKE : Kaybolmuş gibiyim, Edith. Kafam karışık. Biriyle ilişkim oldu ama Maggie'den ayrılmak istemiyorum. Aslında o da biriyle yatmış. Ama o benden ayrılmak istiyor.

EDITH : Ee, ne söylemeye çalışıyorsun? Onun ilişkisi seninkinden iyi, bu mu?

JAKE : Boşver Edith. Senden psikiyatrist olmaz, sen diplomalı bir annesin o kadar.

EDITH : Sen nesin peki? Kahraman mı? Acıların erkeği mi! Böyle olmadığın çok iyi biliyorsun Jake. Sen sıcak, sevecen, fedakar ve müthiş duyarlı bir insansın. Maggie bunun kıymetini bilmiyor.

JAKE : Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?

EDITH : Bilmem. Bunlar senin sözlerin. Ben sadece dudaklarımı oynatıyorum.

JAKE : (Seyircilere.) Gördünüz mü? İşte yine beni salak yerine koyuyor. (Edith'e.) Edith, yardıma ihtiyacım var. Gerçek yardıma. Sana geçici bir süre özgürlük tanıyorum. Kendi cümlelerini oluşturabilirsin.

EDITH : Peki. Niçin kendini birçok şeyden alıkoyuyorsun, Jake?

JAKE : Aa, Tanrım, Edith yapma. Bu soruyu her hafta cevaplıyoruz. Bu sorudan nefret ediyorum. Başka bir soru bilmez misin sen?

EDITH : Bilirim. Hemen soruyorum. Niçin kendini birçok şeyden alıkoyduğunu sormamdan nefret ediyorsun?

JAKE : Bu seninle son seansım, Edith. Bundan sonra ne gerçek ne de hayali seans yapmayacağım seninle. Kendime başka bir psikoanalist bulup, niçin sana bu kadar uzun süre gittiğimi anlamaya çalışacağım.

EDITH : Ben iyi birini tanıyorum. Oğlum, Arthur. Yeni muayenehane açtı. Kaliforniya'da. Ama gittiğine değer, göreceksin.

JAKE : Tanrım, aklımı kaçırabilirim. Şu anda sana ne yapmak istiyorum biliyor musun, Edith?

EDITH : (Bebekle konuşur gibi.) Söyle bebişim, söyle bana ne yapmak istiyorsun?

JAKE : (Seyircilere.) Böyle davrandığı için diplomasını kaybedebilir biliyorsunuz. (Edith.) Ya suratını yumruklayıp parçalamak ya da elbiselerini yırtıp seni bir güzel becermek!

EDITH : Ben bunların arasından hangisini seçeceğime karar verdim ... Sen hangisini seçeceksin?

JAKE : Hiç umutlanma! Başka bir dilek tut!

EDITH : Biliyor musun, insan dilek tuttuğunda, içindeki çocuk canlanır. Bunu kim söylemiş, biliyor musun?

JAKE : Peter Pan mı?

EDITH : Hayır, ben! ... Kitabımı okumadın mı?

JAKE : "Kendini Sev, Diğerlerini Becer", kitabının adı buydu değil mi?

EDITH : Çok ahlaksızsın ... Cinsel yaşantın nasıl gidiyor, Jake?

JAKE : Cinsel yaşantım mı? Ayrılma planları yaparken günün sekiz saatini yatakta geçirecek değiliz herhalde.

EDITH : Geçirseniz belki de ayrılmazdınız.

JAKE : Edith, senin sakızdan çıkan tekerlemelere benzeyen bilgeliğinden bıktım artık. Kolsuz, bacaksız, gözsüz, kulaksız, ağızsız bir hasta da gelse, ona cinsel yaşantısını sorarsın herhalde.

EDITH : Muayenehaneme kadar gelebilirdiye, niçin sormayayım?

JAKE : Méslek hayatın boyunca, senin gerçekten de iyileştirebildiğin biri oldu mu hiç?

EDITH : Psikoanaliz insanları iyileştirmez Jake. Seanslar arasında kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlar o kadar.

JAKE : Biliyor musun, Maggie yerine seninle evlenmeliymişim. O zaman evliliğim parçalanıyor diye hiç üzülmezdim.

EDITH : Bence önemli olan ne biliyor musun Jake? Beni çok iyi dinlemeni istiyorum çünkü çok önemli bir şey söyleyeceğim.

JAKE : Tamam. Bugün ana haber bültenimizi bir saat geç vereceğiz sevgili seyirciler çünkü şimdi "Edith'den Haberler" programı için Dr.Edith Hassenberg ile canlı bağlantı kuruyoruz.

EDITH : (Öne çıkarak.) Teşekkürler ve hepinize iyi akşamlar. (Jake'e.) Bence, sen bana vuramazsın çünkü kendini öfke duymak hissinden mahrum bırakmak istemezsin. Beni beceremezsin, çünkü kendini kaybetme hissinden mahrum bırakmak istemezsin. Ardından da bülten bunları hafife alıp şakaya vuracaksın çünkü ancak bu şekilde kendini duygularını yaşamaktan mahrum bırakabilirsin.

JAKE : Bunu nasıl anladsın?

EDITH : Kolay oldu. Sen Yay burcundan değil misin?

JAKE : Galiba oğlunun numarasını alsam iyi olacak. Sen artık iyice gülünç oluyorsun.

EDITH : Karen'i aptal, beni gülünç yapıyorsun. Kadınlardan bu şekilde intikam almaya mı çalışıyorsun? Julie öldü, Maggie sana karşı çıkıyor diye, öyle mi?

JAKE : Elimden geldiğince bu olaylarla baş etmeye çalışıyorum. .. Unutma, bir karımı öldü, biri de kapiya doğru ilerliyor. Ne bekliyorsun, dans mu edeyim?

EDITH : Neden olmasın. Ancak kendin istediğin sürece mutsuz olabilirsin. Ancak kendin istediğin sürece yalnız kalırsın. Bu senin seçimin.

JAKE : Yani Julie'nin ölmesini benim suçum mu? Maggie'nin ayrılması da benim suçum öyle mi?

EDITH : Ben senin suçun demedim, senin seçimin dedim.

JAKE : Anlayamadım.

EDITH : Sen acı çekmek istersen acı çekersin. Şişman olmak istersen şişman olursun. Kendi kaderimizi kendimiz belirleriz Jake.

JAKE : Bu yüzden mi hâlâ evlenemedin?

EDITH : Hayır. Erkeklerin çoğu beş para etmez de ondan. (JAKE yürüyüp uzaklaşır ve ellerini havaya kaldırır.)

EDITH : Bu çok saçma Jake. Atışmak mı istiyorsun, yoksa yardım mı? Benimle dalga geçme, kullan beni.

JAKE : Peki. Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?

EDITH : Sorularına cevap. Gerçek cevaplar ama. Şu anda, tam şu anda, eğer dünyada istediğin her hangi birşeyi elde edebileceksen olsaydın, ne isterdin?

JAKE : Bana bunu yapma Edith.

EDITH : Cevap ver Jake. Ne isterdin?

JAKE : Ne isteyeceğimi biliyorsun.

EDITH : Söyle öyleyse.

JAKE : Kes şunu. KES DEDİM!

EDITH : Haydi, söyle, iste. O zaman keserim. ...İste Jake. Lütfen!

JAKE : JULIE! BEN ...BEN JULIE'Yİ İSTİYORUM!!!!

(Aniden, yirmibir yaşında, üzerinde kot ve gömlek olan güzel bir genç kız, JULIE belirir. Parkta bir banka uzanmış, elinde New York Times gazetesinin dergi eki ve kalem vardır.)

JAKE : (Onu görüp, yaklaşır.) Onun hayatta olmasını istiyorum, aklımdaki haliyle. O yirmibirindeyken ben yirmidördümde olmak istiyorum. Central Park'da bir pazar sabahı çimenlere uzanmış, onu gazetenin bulmacasını çözerken seyretmek istiyorum. Hayatımda tattığım ilk gerçek mutluluğu yeniden tatmak istiyorum.

JULIE : (Kafasını kaldırmadan.) Jake? Beybolun demir adamı kim? Dokuz harfli.

JAKE : Lou Gehrig.

JULIE : Evet. Aferin. "Ninotchka'nın yönetmeni", onüç harf.

JAKE : Ernst Lubitsch.

JULIE : Tanrım, sen bir dahisin. (ÇAN SESLERİ duyulur. JULIE dönüp bakar.) Hey! Dondurmacı geliyor. Haydi dondurma alalım. Nelli istersin?

JAKE : Çikolatalı. Sekiz harfli.

JULIE : Hayır, kaymaklı sekiz harf. Sen ısmarlayacaksın. Hemen dönerim. (JULIE koşup uzaklaşır.)

JAKE : ...orada uzanıp, gökyüzünü seyretmek, hayatımızın kalan kısmının nasıl geçeceğini hayal etmek istiyorum. Hayatımızın kalan kısmını istiyorum. Bana Julie'yi geri verebilir misin, Edith?

EDITH : Hayır.

JAKE : Öyleyse benimle oyun oynama.

EDITH : Ben oyun falan oynamıyorum Jake. Sen oynuyorsun.

JAKE : Evet...Haklısın.

EDITH : Peki niçin?

JAKE : Çünkü oyunlarda hiç kaybetmiyorum. Kaybetsem bile yeniden yazabiliyorum.

(MAGGIE yukarıdaki banyodan çıkar. Üzerinde sabahlık vardır. Merdivenlere doğru ilerler)

MAGGIE : Biraz konuşabilir miyiz?

JAKE : (Kafasını kaldırıp bakar.) Tabii...Bir içki ister misin?

EDITH : Hayır, sağol. Artık gitsem iyi olur.

MAGGIE : Evet, iyi olur. Votka.

(EDITH dönüp merdivenlerden inmiş olan MAGGIE'yi görür.)

EDITH : Oo, geldiğini görmedim. (EDITH gidip MAGGIE'ye daha yakından bakar.) Ne kadını Yüzünün güzelliğine bak. Bu yüze hep hayran olmuşumdur. Cildine de. Temiz ve pürüzsüz bir cilt. Onunkinin yanında benim cildim asker bavulu gibi kalıyor.

JAKE : (JAKE burunda MAGGIE için votka hazırlamaktadır.) Daha iyisin ya?

MAGGIE : Hayır. Sadece daha temizim.

EDITH : Onu dinle Jake. Sonuna kadar dinle. Herşeye hayır deme. Her zaman insanın karşısına hiç aklına gelmemiş bir seçenek çıkabilir. (EDITH yavaş yavaş uzaklaşmaya başlar.) Zaten hayat dediğimiz de bundan ibarettir. .. Seçenekler ...Seçenekler ... Sesim ne güzel yankılanıyor ...Seçenekler ... Seçenekler ... (Ve EDITH kaybolur.)

(JAKE gelip MAGGIE'ye içkisini uzatır.)

MAGGIE : Sen nasılsın?

JAKE : Yorgunum. Travma beni hep yormuştur.

MAGGIE : ... Korkuyorum, Jake. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Michigan'dan ayrılıp tek başıma kaldığımdan beri bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. On yedi yıl sonra, o zaman yaptığımı yapıyorum ve midemde yine aynı his var. Pek ilerleme kaydetmemişim değil mi?

JAKE : Belki de senin koşman bitene kadar beklemeliydik evlenmeden önce.

MAGGIE : Suç bendeydi Jake. Seni "finitiş çizgisi" sandım. ... Herşeyi kaybetmeyeceğiz değil mi?

JAKE : Kim bilir? Belki. Ama en azından ben sahip olduklarımızı kurtarmak için bütün varlığımla savaşıyorum. Ya sen ne yapıyorsun?

MAGGIE : Bu evliliği kurtarmak için işe yarayabileceğini düşündüğüm tek şeyi yapıyorum. Bir süreliğine onu terk ediyorum.

JAKE : Bir şeyi bir taraftan terk edip, diğer taraftan ona sahip olduğuna söyleyemezsin.

MAGGIE : Niçin? Sen sekiz yıldır bunu yapmıyor musun?

JAKE : Ben mi? Ben neye sahip olduğumu iddia ediyorum söyler misin?

MAGGIE : En azından Julie'ye. O ölmüş olabilir ama sen onu bırakmadın. Nereye gittiysen, nereye taşındıysan o da bizimle geldi. Öyle anlar oldu ki neredeyse yemekte bir tabak da onun için koyacaktım. Ama bunu komik bulacağımı düşünmedim.... Hep senin hatıralarını yaşamak zorunda kaldım. Hep senin dostların, senin ailen, senin işin. Ben A takımına girmeye çalışan bir yedek gibiydim.

JAKE : A takımı ha? Hey Tanrım, sen bu evliliğin o kadar büyük bir kısmını yönetim kurulu başkanı olmaya ayırdın ki, o sekiz yılın yarısında seni göremedim bile. Kimin hayalinin peşinden koşuyordun bilmiyorum ama emin ol, benim hayatım değişti.

MAGGIE

: Malesef benimki de değildi. Çocukluğumdan beri hep bir başkasının doğrularına göre yetiştim. Nasıl biri olmam gerektiğine hep bir başkası karar verdi. Onların istediği gibi bir kadın oldum. Kilise, okul, annem, babam. Onlardan kalite kontrol damgası almadan yaşadığın evden dışarı adım atamazdın bile. Bana iyi bir kız, iyi bir eş, iyi bir anne olmayı öğrettiler ama asla kendi kişiliğim olmadı. Fotokopi olabilirdin ama orjinal olmaya izin yoktu. İşte senn sekiz yıl önce evlendiğin kız buydu, Jake. İyi bir kız. Annem kadar iyi ve uysal bir kadın. Tabii annemin böylesine uysal olmasını günde üç martiniye borçlu olduğunu hiç fark etmemiştim... Sonra bir sabah kalktım ve "başkalarının kafasındaki insan olmak istemiyorum..hatta Jake'in kafasındaki insan bile olmak istemiyorum" dedim. ...Benim için sen çok önemlisin, ama sen de aynı şekilde kendi düşünce ve karakterlerini yaratmakla, onların hayatlarının her ayrıntısını planlamak, şekillendirmek ve onları kendi yaratıkların, kendi düşüncelerin haline getirmekle meşgulsin. Ve dedim ki, "Tanrım, ben bütün bunları Michigan'da bıraktığımı sanıyordum. Bunlara New York'da ihtiyacım yok."...Ve kendi başıma bir adım atmaya, kendi yarattığım, kendi hükmettiğim biri olmaya kalktığım ilk anda sen bunu bana ödettin. Benden telif hakkı almaya kalkıyorsun. Kendimi korsan gibi hissettim...Herneyse, bir gün Chicago'da yaramazlık yapmam için kendime izin verdim. Ertesi sabah aynaya baktığımda gördüğüm hiç hoşuma gitmedi. Ama yine de bir ihtimal gördüm orada. Kendi koyduğu kurullarla kabul görececek biri olma ihtimali. Bir başkasının yaptığı düzeltmelerle yeniden yazılmış bir eser değil. Ve sen ben, yani benim Maggie'mi, görmeye başlayana kadar Jake, ben bu evde kalmayacağım. Senin yaşantından, bilgisayarından çıkıyorum...Hayatımın en büyük hatasını yapıyor olabilirim ama bu en azından bana ait olan bir hata olacak...Tanrım, Yüce Tanrım, Sen herşeyi Yaratansın. Beni başışla. Ama eğer bu başışlanamayacak birşeyse... ne yapalım. Öyle olsun.

JAKE

: ... Yaratıcının ben olduğumu düşünmüyorsunuzdur umarım.

MAGGIE

: Hayır, Jake. Ama yine de hatırlattığın için sağol. ..Ben gidiyorum. İkimizin de biraz nefes almaya ihtiyacı var, sukun buna karşı çıkma.

JAKE

: Karşı çıkmak mı? Bu neye yarar ki, sen karar vermişsin bile.

MAGGIE

: Kararımı verirken sen de o ringde dövüştüyordun, Jake. Yarın eşyalarımı toplarım..

JAKE

: Yarın mı? Desene bizi bekleyen ilginç bir gece var.

MAGGIE

: Merak etme bu gece burada kalmayacağım. Yazlık eve gidip, geceyi orada geçireceğim. Sence mahsuru yoksa.

JAKE

: Niçin olsun ki? O senin de evin.

MAGGIE

: Teşekkür ederim.

JAKE

: Evin denize bakan kısmı benim ama, ona göre.

MAGGIE

: Bütün bunlar Molly için kolay olmayacak.

JAKE

: O güçlü bir çocuktur. Üstesinden gelir.

MAGGIE

: Gene de, ikinci kez annesini kaybediyor...ben de üçüncü kez çocuğumu kaybediyorum. Belki de bu yüzden o benim için bu kadar önemli.

JAKE

: Ben de o çocukları senin kadar istemiştin, Maggie. Çocuğumuz olsa belki herşey daha farklı olurdu.

MAGGIE

: Belki. Ama hastanede geçirdiğimiz o iki gece ne kadar kötü olursa olsun, hayatımızda hiç birbirimize o denli yakın olmamıştık.

JAKE

: Aslında hayatımız pek kolay olmadı değil mi?

MAGGIE

: Yarın burada olacak mısınız?

JAKE

: Toplanmanı seyretmek için mi? Hayır, teşekkür ederim. Ben almayayım. Karılarının gidişini seyretmek zevklerim arasında yer almaz.

MAGGIE

: Öyleyse söyleyecek başka birşey yok, değil mi?

JAKE

: Sanırım.

MAGGIE

: (MAGGIE yukarı doğru hareketlenir. Merdivenlerin üst kısmına geldiğinde durur.) Jake! Biliyorum ki hayatta hiçbir şey seni Julie'nin ölümü kadar sarımadı ... Bilmelisin ki aynı şekilde bu da benim hayatımın en kötü akşamı. (MAGGIE çıkar.)

JAKE

: Seyircilere.) Julie'ye saplanıp kalmadım... Yemin ederim ki defalarca onu kafamdan çıkarıp atmaya çalıştım. Onu asla ama asla ben çağırılmamışım. Hep o kendiliğinden ortaya çıkarır.

(JULIE birdenbire belirir. Hâlâ yirmi bir yaşındadır ama kıyafeti farklıdır.)

JULIE

: (Kızgın.) Neredeydin?

JAKE

: Ne zaman?

JULIE : Dün akşam. Bu sabah. Şimdi. Nasıl olur da beni çağırmasın? Nasıl olur da hislerimi anlamaya çalışmasın?

JAKE : Neden bahsediyorsun?

JULIE : Neden mi bahsediyorum? Bize olanlardan tabii ki!

JAKE : Bize olanlar mı? Bize ne oldu?

JULIE : Aman Tanrım. Buna inanamıyorum.

JAKE : Julie, bugün zaten çok hareketli geçti. Sürekli birileri geldi gitti. Kusura bakma ama...ne oldu bize?

JULIE : SEVİŞTİK!!!

JAKE : Öyle mi?

JULIE : Ne yani, farketmedin mi? Geceyi birlikte geçirdik. İlk kez, Jake. Bu sadece bizim için bir ilk değildi. Benim için de bir ilkti...İlk kez, anlıyor musun!! Ve sen bunu hatırlamıyorsun!

JAKE : Tamam, tamam. Şu durumdan söz ediyorsun, anladım. Tabii ki hatırlıyorum. Birden yirmidokuz yıl geriye gidince biraz başım dönmüş olmalı, hemen kavrayamadım.

JULIE : Yirmi dokuz yıl geriye falan gitmiyorum, sadece dün geceye gidiyorum.

JAKE : Tabii, tabii.

JULIE : Eee? Kendimi şu anda nasıl hissettiğimi sormayacak mısın?

JAKE : Tabii ki soracağım. Kendini nasıl hissediyorsun, Julie?

JULIE : (Kızgın) Kalsın, boşver. Unut gitsin. Önemli değil.

JAKE : Tabii ki önemli, Julie. Yemin ederim. Ama zaman zaman biraz kötü. Şu anda yukarıda Maggie beni terk etmeye hazırlanıyor.

JULIE : Maggie de kim?

JAKE : İkinci karım.

JULIE : Umrunda değil. Hatta çok istiyorsan birinci karın da olabilir o. Çünkü ben de seninle evlenmeye hazır değiliz.

JAKE : Julie, lütfen zaman dilimlerini karıştırmayalım. Ben sadece bir yazarım; bilgisayar değil.

JULIE : Yazar mısın? Ne yazarı, sen hukuk öğrencisisin.

JAKE : Evet, öyleydim. Ama sonra hukuku bıraktım ve yazar oldum.

JULIE : Ciddi misin? Neler yazıyorsun?

JAKE : Aslında yazdıklarımı okumuş olamazsın çünkü henüz yazmadım. Aslında yazdım ama birden seni düşündüm ve sen geldin, eğer sen gelmemiş olsaydın onlar da yazılmış olacaktı, yani biraz daha geç gelseydin ...

JULIE : Tamam, tamam. Anladım. Anladım dedim ya!

JAKE : Gerçekten anladın mı?

JULIE : Anladım dedim ya. Anladım.

JAKE : Kaç yaşındasın?

JULIE : Yirmi bir.

JAKE : Ya ben kaç yaşındayım?

JULIE : Yirmi dört.

JAKE : Hayır, bak işte anlamamışsın. ...Bakar mısın bana lütfen Julie. Yakından.

JULIE : (Yakından bakar) Ooo!

JAKE : Anladın mı şimdi?

JULIE : Sen otuzlarındasın.

JAKE : Keşke...daha dikkatli bak Julie. Saçımdaki beyazlıklara, cildime, gözlerime.

JULIE : (Dikkatlice süzer.) Ooo! Tanrım, Jake. Sen yaşlanmışsın. Babamın yaşındasın.

JAKE : (Alınan) Hayır değilim. O sırada babam elli sekiz yaşındaydı. Ben sadece elli üç yaşındayım.

JULIE : Elli üç mü?..Ve utanmadan dün gece benimle yattın ha?

JAKE : O dün gece olmadı. Yirmi dokuz yıl önceydi. ..Seni geri getirdiğimde düşündüğüm...

JULIE : Tamam tamam tamam. Anlıyorum.

JAKE : Niçin? Çok mu kötü görünüyorum sence?

JULIE : Hayır kötü değil...Olgun!...Yani, o kadar önemli değil. Olur böyle şeyler.

JAKE : O kadar farklıym demek.

JULIE : Yooo, sadece biraz daha...ağır...Galiba yanlış kelimeyi seçtim, ha?

JAKE : Hem de nasıl.

JULIE : Ama gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar hoşuma gitti....Altındakiler de tabii. Sana şey katmış...karizma. Evet çok hoş.

JAKE : Biraz daha bakarsan bunama ve kireçlenme de görebilirsin.

JULIE : Senin yaşın beni ilgilendirmiyor, Jake. Sen ne dersen de dün gece muhteşemdi. Biliyor musun, aslında çok korkuyordum. Hoşuma gitmeyeceğinden korkuyordum. Ya da *senin* hoşuna gitmeyeceğinden. Biliyor musun, kız arkadaşlarım arasında bu işi en son yapan benim. Böylesine yakınlaşmak isteyeceğim bir erkekle tanışmamıştım da ondan sanırım. Hiç ...Ama dün akşam evde doğru seninle yürürken, kendi kendime dedim ki, eğer bir hanle yaparsa, omuzuma elini koysa bile, ona verecek ne kadar çok sevgim olduğunu görecek...Ve dışındığımdan çok daha kolay oldu, Jake...Harikaydı. Birbirimizi seçtiğimiz için çok mutluyum çünkü ben bir başkasıyla olamazdım, sen de tabii. Bunu biliyorsun değil mi?

JAKE : Julie, yapma.

JULIE : Bu söylediğim yanlış bir şey miydi?

JAKE : Yanlış mı? Hep bunları duymayı istiyorum, hatta daha da fazlasını. Şimdi senin olduğun yere girmeyi ve hep orada kalmayı istiyorum. Ama bunu yapamam. Biz seninle aynı yerde değiliz, Julie.

JULIE : Nasıl aynı yerde değiliz? İşte şimdi kafam karıştı...Bu bir rüya mı yoksa?

JAKE : Evet, benim için öyle. ...Bunlar mazide, Julie. Sen mazisin bense bugünü yaşıyorum. Geleceği sorarsan, o kayıp. Gerçek anlamıyla gelecek yani. Çünkü biz asla eskiden olduğu gibi bir arada olamayız. Hayatta, yani...O hayat yok artık...Ne söylediğimi anlıyor musun?

JULIE : Aman Tanrım...Aman Tanrım, Jake....Yoksa..yoksa sen öldün mü?

JAKE : (Çaresiz) Tanrım!

JULIE : O Jake, çok üzgünüm. Ne zaman oldu? Çok mu korkunçtu? Ne diyorum ben, tabii ki korkunç olmuştur. Demek bu yüzden böyle yaşlı görünüyorsun. Ölmeden önce bütün yaşantının gözlerinin önünden geçermiş. Böyle birşey insanı yaşlandırır tabii ki, değil mi?

JAKE : (Seyircilere) Ona bunu nasıl anlatacağım? (Karen'e) Karen, yardım et lütfen.

(KAREN içeriden hızla çıkar.)

KAREN : (Yukarıdan) Ne oldu, Jake?

JAKE : Ölenin ben olduğumu sanıyor. Ona ne söyleyeceğim?

KAREN : Bu bize düşmez. Belki bir polis memuru ya da haham daha iyi anlatır.

JAKE : (Julie'ye) Ölen ben değildim, Julie. Sendin.

JULIE : Ölen ben miydim? Oh, buna çok sevindim. Sevdiğim birinin ölmesine hiç dayanmam.

KAREN : Ne şeker kız. Ama biraz saf!

JAKE : (Karen'e) Hayır. Sadece daha çok genç.

JULIE : (Jake'e) Şimdi niye beni geri getirip durduğunu anlıyorum. Başın derde girdiğinde bunu yapıyorsun değil mi?

KAREN : Nihayet anladın Hayatım.

JAKE : Hayır, pek öyle olduğu söylenemez.

JULIE : Bence bal gibi de öyle, Jake. Ne zaman buraya gelsem hayatın berbat bir durumda.

KAREN : Kalp krizini hatırlıyor musun?

JULIE : Kalp krizi geçirmeni hatırlıyorum. O zaman da buradaydım değil mi?

JAKE : Onun kalp krizi olmadığı sonradan anlaşıldı. Karides zehirlenmesiymiş.

JULIE : Madem öyle, niçin beni geri getirip bunu söylemedin?

JAKE : Seninle olmak beni çok rahatlatmıştı. Bana ilgi göstermenden keyif aldım.

EDITH : (Üst katta belirir, Karen'in karşısında.) Time Dergisi Faciasına ne diyorsun?

JULIE : Gazetede ki o korkunç yazının akşamında da buradaydım.

JAKE : O sadece Time dergisinde çıkan çirkin bir eleştiriydi. Tamam, kabul ediyorum, bazen paniğe kapıldığım oluyor.

JULIE : Şimdi de Maggie seni terk etmek üzere olduğu için buradayım.

EDITH : Jake insanları kağıt mendil gibi kullanır.

JAKE : (Julie'ye) Hayatımda hiçbir gün olmuyor ki seni düşünmeyeyim, Julie.

JULIE : Ama başın derde girmediği beni çağırılmıyorsun. Bu haksızlık Jake. Sen dürüst değilsin. Ben buraya bazı beklentilerle geliyorum. Sen benim hayatımın en güzel dönemini, kendi yaşantımın en kötü dönemini atlatmak için kullanıyorsun. Bir karar ver artık Jake. Kendim için mi onun için mi buradayım bu kez?

EDITH : (Karen'e) Bu çok ilginç. Büyüleyici. Çok iyi anlayamıyorum ama gene de müthiş!

JAKE : (Julie'ye) Bu kez sadece benim için olduğunu söylesem nasıl olur? Çünkü artık şu anda ikinize de istediklerinizi verebilecek durumda değilim.

JULIE : Şu anda bana ihtiyacın varsa bence mahsuru yok. Elimden geleni yaparım. Ama bu şekilde yapabilir miyim bilmiyorum.

JAKE : Nasıl yani?

JULIE : Yirmi bir yaşında. Ben fazla gencim. Fazlasıyla tecrübesizim. Hayatı doğru dürüst kendim anlamamışken sana nasıl yardımcı olabilirim? ..Beni yaşlandır Jake. Beni şöyle...otuz altı yaşında falan yap.

JAKE : Bunu yapamam Julie

JULIE : Tabii ki yapabilirsin. Hem zaten nasıl görüneceğimi de merak ediyorum. Eğer şişman bir tip olacaksam şimdiden rejime başlamalıyım.

KAREN : (Edith'e) Jake onun genç olmasını isterken o daha yaşlı olmak istiyor. Düşünebiliyor musun? Bunu ancak ölü bir kadın söyler.

JULIE : Madem öyle ben gidiyorum Jake. Onbeş yıl sonra görüşürüz. Sakın bir yere kaybolma, yoksa geri gelemem ona göre. (JULIE çıkmaya başlar.)

JAKE : Beni anlamak zorundasın Julie. Bunu yapamam.

JULIE : Ama niçin?

JAKE : Çünkü...çünkü sen hiç bir zaman otuz altı yaşında olmadın.

JULIE : Olmadım mı? ..Yaa?...Peki kaç yaşında oldum?

JAKE : Otuz beş.

JULIE : Ama bu çok genç, öyle değil mi?

KAREN : (Edith'e) Burası biraz fazla acıktı. Ben bunu seyredebemeyeceğim. En iyisi "zap"lamak.(Çıkar.)

EDITH : Biraz daha hoş bir şekilde anlatmaya çalış lütfen Jake. Daha dün gece o kızla yattın. (EDITH çıkar.)

JULIE : Nasıl...nasıl oldu?

JAKE : Hatırlamıyor musun?

JULIE : Hiç.

JAKE : Böyle bir şeyi insan nasıl hatırlamaz?

JULIE : Çünkü ben daha yirmi bir yaşındayım. Henüz hiçbir şey olmadı ki...Söyle misin lütfen Jake.

JAKE : Trafik kazası. Vermont'tan dönerken. Haziran sonuydu.

JULIE : Sen de arabada mıydın?

JAKE : Hayır. Bir gece öncesinde, biz seninle Vermont'ta iken, arayıp telefonla annemin hasta olduğunu haber verdiler. Sabah ilk uçakla Florida'ya uçtum.. Sen de geriye yalnız dönüyordun.

JULIE : Niçin Vermont'a gitmiştik?

JAKE : Molly'yi yaz kampına bırakmıştık.

JULIE : Molly?

JAKE : Molly'nin kim olduğunu bilmiyor musun?

JULIE : (Önce kafasını "hayır" anlamında sallar, ardından hemen anlar.) ..Aman Tanrım...Bir kızımız vardı demek. (JAKE başıyla evet der.) Ne zaman?

JAKE : Sen yirmi-dört yaşındayken. Yo, hayır, yirmi beş.

JULIE : (Gülümser.)Demek bebeğimiz oldu...Hem de bir kız...Nasıl biri, kime benziyor, Jake?

JAKE : Sana. Güzel. Akıllı...Aceleci...Üniversitede şimdi. Amherst'e gidiyor.

JULIE : Amherst'e mi?

JAKE : Memnun olmadın mı?

JULIE : Yo oldum tabii. Ama niye Amherst'i seçtin?

JAKE : Ben seçmedim ki. Sen seçtin. Çocuğumuzun Amherst'de okumasını istediğini söyledin hep.

JULIE : Hayır. Ben Dartmouth'da okumasını istemiştim.

JAKE : Ciddi misin? Aklımda öyle kalmış. Ama istersen değiştirebiliriz. Gerçi mezun olmasına altı ay kaldı ama sanırım yatay geçiş yapabilir.

JULIE : Yo, yo. Bavullarını topladığına değmez. ..Anlatsana, nasıl bir aileydik? Haydi anlat. Mutlu muyduk? Yaz tatillerinde nerelere giderdik? Köpeğimiz var mıydı?

JAKE : Evet. Sarı bir Labrador.

JULIE : Harika. Adı neydi?

JAKE : Havhav.

JULIE : Havhav mı?

JAKE : Evet. Ona ismini sorduğunda öyle söylemişti.

JULIE : (Güler.) Havhav! Güzel....Yazları ne yaptık? Nerelere giderdik?

JAKE : Genellikle New Hampshire'da yazlık kiralardık.

JULIE : Bütün hayallerim gerçekleşiyor. Molly'nin çocukluğu iyi geçti mi?

JAKE : Aa, hem de nasıl. Sürekli gülerdi. Uykusunda bile. Herşeyi seven bir çocuktur....Doktora gidip aşı olmaya bile bayılırdı.

JULIE : Abartıyorsun değil mi?

JAKE : Belki miniminnacık.

JULIE : Tanrım, keşke hayatımızın sonuna kadar o yaşantı sürebilseydi.

JAKE : Senin için öyle oldu zaten.

JULIE : (Söylemiş olduğunun bilincine varır.) Aa tabii. ..İstedğim herşeyi elde etmişim Jake. Değil mi?

JAKE : Hemen hemen.

JULIE : Sence onu görebilir miyim?
 JAKE : Molly'yi mi? Elbette. Orada resimleri var. (Bir çekmece açar.) Bu yaz deniz kıyısında çektim. Bak.
 (JULIE fotoğraflardan birine bakar.)
 JAKE : İşte bu.
 JULIE : Bu mu? Oo Jake...Nasıl da büyümüş.
 JAKE : Aslında şu anda senden altı ay daha büyük.
 JULIE : Fotoğraf Molly'yi değil, ben Molly'nin kendisini görmek istiyorum Jake.
 JAKE : Yani Molly Molly'yi öyle mi? Şu anda burada değil. Okulda.
 JULIE : Onu çağır.
 JAKE : Çağırarak mı? Yani ona telefon edip atlayıp gelmesini mi söyleyeyim. Kafamdan geçenleri görmeye mi gelecek kız?
 JULIE : Hayır. Buna gerek yok. Onu da düşün. Parmaklarını şıklat. Nasıl yaparsan yap, bilmiyorum ama yap işte. Onu görmek istiyorum o kadar. Onunla konuşmalıyım.
 JAKE : Ne hakkında?
 JULIE : Bu seni ilgilendirmez. Anne kız konuları işte. Özel şeyler. Sensiz.
 JAKE : Julie eğer ben gidersem benim düşüncelerim de benimle gelir. Beynime yapışıklar, onları ayıramazsın.
 (TELEFON çalar.)
 JULIE : Bu benim hakkım Jake. Bunu yapmak zorundasın.
 JAKE : Öyle mi?
 JULIE : Sadece başın sıkıştığında, bana ihtiyacın olduğunda beni getiriyorsun. Bir seferlik olsun ben birşey istiyorum. Benim sana ihtiyacım var.
 (TELEFON yeniden çalar.)
 JAKE : (Telefonu açar.) Alo?...Oo Molly! (Julie'ye) Molly. ~~Ben~~ Molly. (Telefona) Biz de tam seni düşünüyorduk. Yani ben, düşünüyordum.
 JULIE : Dinleyebilir miyim? Sesini duymak istiyorum
 JAKE : Çok rica ederim, telefon şirketi bu görüşmeyi bile nasıl tutana edeceğini henüz hesaplayabilmiş değil, işe bir de sen karıştırsan iyice darmadağın olurlar. (Telefona) afedersin hayatım. Diğer hatta görüşüyordum da. Nasılsın, okul nasıl?...Yoo, hiç endişe etme. Hep sınavların kötü geçtiğini düşünürsün sen.
 JULIE : Aynen ben. Ona bunu söyleyebilir miyim?

JAKE : (Telefona) Molly, bir dakika bekleyebilir misin canım. Televizyonun sesini kısacağım da. (Julie'ye) Şimdi olmaz ama bir başka zaman, sana söz, birşeyler ayarlamaya çalışacağım..
 JULIE : Öyleyse yaşgünümde. Yaşgünümde kızımı görebilir miyim?
 JAKE : Yaşgünümde mi?
 JULIE : Hediye falan istemem. Pasta da istemiyorum. Sadece Molly, lütfen beni kırma Jake.
 JAKE : Tamam. Olur. Söz.
 JULIE : Bunu ajandana kaydet. Unutursun. 12 Ekim. Molly ve Julie ile öğle yemeği.
 JAKE : Öğle yemeği mi? Asla olmaz Julie, ikinizle birlikte yemeğe gidemem. Lütfen bu işi bilim kurgu hikayesine çevirme. Güzelce veda edip git şimdilik.
 JULIE : (Uzaklaşarak) Hoşcakal Jake.Seni seviyorum...Dün akşam harikaydı. ...Yirmi dokuz yıl önce olmuş olsa da, harikaydı. 12 Ekimde görüşürüz. (Gider.)
 JAKE : (Telefona) Molly? Afedersin...Bugün işler biraz yoğun..Dinle hayatım burada bazı sorunlar var...yo yo. ...evde yani...Bunu sonra konuşuruz.Sağol...Maggie yukarda....Dinle, sakın ona sana birşeyler söylediğimden bahsetme...Ben de seni seviyorum....Bir dakika. (JAKE bir düğmeye basar ve telefona) Maggie. Molly seni istiyor. Konuşmak ister misin?...Hayır. Bazı sorunlar olduğunu söyledim ama detaylarını vermedim..Bence de....Tamam...bir dakika.) Yeniden düğmeye basar ve ardından ahizeyi yerine koyar. Seyircilere bakar. Seyircilere) Ben daha hiçbir şey söylemeden sorunun ne olduğunu anladı Molly. Sanırım o beni benim kendimi tanıdığımından daha iyi tanıyor. ...Bence bilgelik yaşla alakalı bir şey değil. Bu çocuklukta başlıyor, on sekiz yaş civarında doruğa ulaşıyor, ardından yetişkinlik boyunca yavaş yavaş inişe geçiyor...Anneler babalar çocuklarına kızgınlıklarını ifade etmek için yapacakları tek şey çocuklara bağırma. "Seni nankör yaratıklı iyilik bilmez şımarık şey. Senden adam olmaz!" Ama çocuklar çok daha yaratıcıdır. Onlar bağırıp çağıracaklarına sessizce okula gider, resim çizerler : sizin resminizil Kafanızın üstüne de eşek kulakları kondururlar. Onların öfkelerini ifade edişleri böyledir. ...Tanrı çocuklara saf birer ruh ve olayları olduğu gibi görme becerisini vererek onları korumuştur. Basit gerçekleri ifade etmek

konusunda onların üstüne yoktur. ...Molly bu yaşına rağmen benim asla elde edemediğim bir özelliğe sahip. Aslında daha da doğrusu, benim başka bir insanda görmeye inanmadığım bir özellik demeliyim buna. ..Güven! (Yürür) Örneğin, sekiz yıl kadar önce Molly ve Maggie ilk kez karşılaştıklarında. O sıralar ben Maggie konusunda herhangi bir şüphem taşıyamıyordum ama yine de Molly'nin onayını alma ihtiyacı duyuyordum. Bunu hâlâ dün gibi hatırlıyorum.

(Parmaklarını şaklatır....)

MAGGIE girer. Bu sekiz yıl önceki MAGGIE 'dir. Kıyafeti modaya daha az uygundur. Çok istekli ve heyecanlıdır. Bir elinde hediye paketi yapılmış bir kitap vardır. Diğer elinde ezilmiş, kirlenmiş ve ıslak bir şapka tutmaktadır.)

MAGGIE
JAKE
MAGGIE

: Biliyorum geciktim. Çok özür dilerim.

: N'oldu?

: Bir otobüs yanımdan geçerken şapkamı uçurdu. En az beşyüz metre şapkanın peşinden koştum...Tam yakalamışken üzerinden bir taksi geçti. Şapka bu sefer de taksiye takılıp beşyüz metre diğer yönde gitti. ..Ben şapkanın yanına ulaştığımda köpeğin biri dişlerini geçirmiş onu kemiriyordu. Oysa bu akşam için özel olarak almıştım. Kızına güzel görünmek istemiştım. Üzerinde iyi bir etki bırakmak istemiştım.

JAKE

: Öyleyse taksana şapkamı. Kızım zaten böyle hep böyle şeyler gıyer.

MAGGIE

: Benimle alay etme lütfen Jake. Bu akşam çok önemli. ..Ona bir kitap aldım. Okumayı sever mi?

JAKE

: Bayılır. Ne aldın?

MAGGIE

: Bilmiyorum.

JAKE

: Nasıl yani?

MAGGIE

: Bilmiyorum işte. Kitapçıya dalaşımınla çıkışım bir oldu. Geç kaldım dedim ya. Çocuk bölümünden bir kitap kaptım ve hediye paketi yaptırđım.

JAKE

: Eminim kitabı da, seni de çok sevecek.

MAGGIE

: Belki de bu kadar çok uğraşmamalıyım. Belki de, bakarsın ben ondan hoşlanmamı.

JAKE

: Tabii. Olabilir. Belki de sen ondan hoşlanmayacaksın.

MAGGIE

: O zaman ne yaparsın?

JAKE

: Şapka kurur kurumaz masamızı terk etmeni isterim.

MAGGIE

: Böyle birşey yapmazsın.

JAKE

: Tabii ki yapmam. Espri yapıyorum.

MAGGIE
JAKE
MAGGIE
JAKE
MAGGIE
JAKE

: Bana espri yapma Jake. Benim espri anlayışım sıfırdır.
: Merak etme. Sana bir hoca tutarız.
: Ciddi misin? Espri hocası olduğunu bilmiyordum.
: Hayır, ciddi değilim tabii ki!
: Peki Polly nerede?
: Molly. İçerde, dolabındaki bütün kıyafetleri tek tek deniyor.

MAGGIE
JAKE

: Yemeğe nereye gidiyoruz?
: Sung Fou'ya. Sincan Bölgesi Çin Yemekleri, en sevdiği yemeklerdir.

MAGGIE

: Aman Tanrım, tesadüfe bak. Bir keresinde orda ölüyordum.

JAKE

: Tamam, öyleyse başka bir yere gideriz.

MAGGIE

: Hayır hayır. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem. Bunu yapacağıma ölmeyi tercih ederim.

JAKE

: Peki. O zaman öleceksin demektir. Bu onun ilgisini çekebilir.

MAGGIE

: Niçin?

JAKE

: Doktor olmak istiyor.

MAGGIE

: İşte bu espriydi değil mi?

JAKE

: Hayır.

MAGGIE

: Uuuf! Ciddi misin değil misin anlamak ne kadar zor.

JAKE

: Sana bayılacak Maggi. Hiç şüphelen omasın.

MAGGIE

: Umarım Jake. Umarım.

JAKE

: Ne kadar özel bir insan olduğunun sen farkında değilsin.

MAGGIE

: Lütfen böyle konuşma Jake. İltifat edilince ne yapacağımı şaşırıyorum

JAKE

: Şimdiye kadar kimse sana iltifat etmedi mi? Annen, baban falan?

MAGGIE

: Boşversene. Liseden sınıf ikincisi olarak mezun olduğumda babam bana bir yıl boyunca "benim ikinci sınıf kızım" demişti.

JAKE

: Anlıyorum.

MAGGIE

: Seninle geçmişlerimiz çok farklı Jake. Keşke ben de senin gibi New York'da doğmuş olsaydım. Julie'nin seninle pekçok ortak yanı varmış. Bunun farkındayım. Belki de biraz bu yüzden Molly konusunda böylesine tedirginim. Kendimi senin karın olarak düşünebiliyorum ama acaba o beni anne olarak görebilecek mi?

JAKE

: Bence önce arkadaş olarak görülsün. Gerisini sonra düşünlürüz.

MAGGIE : Sen gerçekten de akıllı bir insanın, bunu biliyorsun değil mi? Tabii ki biliyorsundur. Bense farklıyım. Bana herşeyin yavaş yavaş anlatılması gerekiyor. Ama yine de bizim birbirimiz için çok uygun olduğumuzu düşünüyorum Jake. Sen ve ben önemli bir sebepten dolayı bir araya gelmiş olmalıyız. Benim istediğim, ihtiyacım olan şey sensin. Hayatımın merkezinde yer alacak biri. Bazen öylesine hiper oluyorum ki dikkat etmezsen uçup gidebilirim.

JAKE : Harika. Zaten ben de çoğu zaman bulutlarda --
(JAKE sözünü bitiremeden MAGGIE onu öper. JAKE ona sarılır. Oniki yaşındaki MOLLY girer. Onları sarılmış görünce durur. Utanmıştır.)

MOLLY : Aa, merhaba. Afedersiniz.

MAGGIE : (Tedirgin) Selam.. Ben Maggie olmalıyım.

JAKE : (Molly'ye) Harika bir espri yeteneği vardır.

MAGGIE : (Elini Molly'ye uzatır.) Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Sally.

MOLLY : Molly.
(MAGGIE ve MOLLY el sıkıştır.)

MAGGIE : Molly. Afedersin ...
(Önce MAGGIE ardından da MOLLY oturur.)

MAGGIE : Babanın söylediğine göre Walton'da okuyormuşsun.

MOLLY : Dalton.

MAGGIE : Dalton. Tabii. .. Ben de East Lansing Lisesine gittim. Michigan'da. Sonra da Michigan Üniversitesine tabii.

MOLLY : Hangi bölüm?

MAGGIE : Siyasal Bilimler. Siyaset bilimcisi olmak istemiştin, ya da öyle bir şey.ama sonradan tıp okumaya başladım...ardından da reklamcılıkta karar kıldım.

MOLLY : Anlıyorum.

JAKE : Bu iş zaten dart atmaya benzer, değil mi?

MAGGIE : (Jake'e bakar.) Evet, sanırım öyle. (Molly'ye) Sen hangi üniversiteye gitmek istediğine karar verdin mi?

MOLLY : Hi hım. Amherst. Annem benim orada okumamı istemiş.

MAGGIE : Oo, iyi üniversite. Spor programları da harikadır. Sporla ilgili misin?

MOLLY : Pek değil.

MAGGIE : Benim gibi. Aslında lisenin amigo kızlarından biriydim ama söylediklerine göre herkesin moralini bozuyormuşun, bu yüzden maçlarda beni istemezlerdi.

MOLLY : (Güler.) Bu çok komik.

MAGGIE : Ciddi misin? Teşekkürler Molly. Bu benim için çok şey ifade ediyor.

JAKE : Hadi Molly'ye hediyesini versene.

MAGGIE : Hediyesini kendimi hazır hissettiğim zaman vereceğim. (Molly'ye) Sana bir hediyem var Molly. (MAGGIE kitabı alır ve ona verir.) Umarım hoşuna gider.

MOLLY : (Paketi yoklayarak.) Galiba kitap, değil mi?

MAGGIE : Umarım öyledir.

MOLLY : Açabilir miyim?

MAGGIE : Tabii hemen aç. Heyecandan öleceğim.

MOLLY : (Hediye paketini yırtarak açar ve bakar. Okur.) Yeni Dünya Atlası.
(MAGGIE hemen JAKE'e bakar, JAKE tavana bakmaktadır.)

MAGGIE : (Molly'ye) Okumuş muydun?

MOLLY : Hayır.

MAGGIE : Çok iyi olduğunu duydum.

JAKE : Tabii. Universal stüdyoları filmi yapacakmış.

MAGGIE : (Molly'ye) Ne kadar salakça değil mi? Sana karşı dürüst olacağım. Ne olduğuna bakmadan elime ilk gelen kitabı aldım.

MOLLY : Yo, aslında iyi oldu. Okulda böyle bir şeye ihtiyacım oluyor. Biliyorsun ülkelerin isimleri sürekli değişiyor. (Açar ve sayfaları çevirmeye başlar.) Çok güzel.

MAGGIE : (Jake'e) Gördün mü? Beğendi.

JAKE : Sende bakmadan kitap alma konusunda büyük bir yetenek var sanırım ... Ee, benden başka acıkan yok mu?

MAGGIE : Açlıktan ölüyorum. Bu akşam en sevdiğim restorana gidebilir miyiz lütfen? Sung Foo.

MOLLY : Hey, orası benim de en sevdiğim restorandır.

JAKE : Bakar mısın şu işe. Dünya ne kadar küçük.

MOLLY : Ama Sung Foo geçen gün gazetede çıktı. Orada üç kişi ölmüş.

MAGGIE : Ciddi misin? Ne yemişler?

MOLLY : (Şaşırarak.) ...Ne mi..? Kurşun..

MAGGIE : Kurşun mu?

JAKE : Aa, evet. Ama kurşun münüde yok. Sadece özel siparişle getiriyorlar...Artık çıkabilir miyiz lütfen?

MOLLY : Bir dakika. Televizyonumu kapatmam lazım. (Maggie'ye) Sana Maggie dememde bir sakınca yok değil mi?

MAGGIE : Tabii ki yok. Zaten adım da bu, Maggie.

MOLLY : (Güler.) Çok komiksin. (MOLLY koşarak çıkar.)

MAGGIE : Oo Jake. Birbirimizden hoşlandık. Ona hayran oldum. Ona benzeyecekse, istediğin kadar çocuğumuz olabilir. ..Ne güzel bir gün. Hepimiz için ne kadar harika bir fırsat...Şey, tuvalet ne tarafta. Bugün hiç tuvalete gitmedim, unuttum. Öyle mutluyum ki!

(JAKE tuvaleti işaret eder ve MAGGIE hızla çıkar. MOLLY girer.)

MOLLY : Ben hazırım.
JAKE : Buraya gel. Seninle konuşmam lazım . Ama gerçeği söyleyeceksin. Ondan hoşlandın mı?
MOLLY : Hiç şüphesiz şu ana kadar eve getirdiklerin arasında en mükemmel olanı. Sanırım artık söyleyebilirim. Getirdiklerinin bazıları tam anlamıyla kaçtı.
JAKE : Bak, şimdi senden sosyal hayatım konusunda derinlemesine bir yorum yapmanı istemedim. ...Onun nesini beğendin?
MOLLY : Herşeyini. Komik, güzel, iyi giyiniyor ve çok da akıllı. Hemen belli oluyor.
JAKE : Nereden belli oluyor?
MOLLY : Onunla konuştum yıl
JAKE : Doğru. Konuştun....Peki sence onunla çıkmam ...yani anlarsın ya, çıkmalı mıyız?
MOLLY : Çıkmalı mısınız? Bunu mu soruyorsun? Hayır.
JAKE : Ama niçin?
MOLLY : Onunla hemen evlenmelisin. Boşver çıkmayı. Bu hafta evlen. Bir an önce bizimle yaşamaya başlamasını istiyorum.
JAKE : Acelen ne?
MOLLY : Fikrini değiştirebilir.
JAKE : Boşversene. Ben yılın erkeğiyim, sen ne diyorsun!
MOLLY : Evet ama yıl bitmek üzere.
JAKE : Aa demek öyle!

(İçeride TELEFON çalar.)

MOLLY : Benim telefonum. Hemen dönerim. (MOLLY çıkmaya başlar.)
JAKE : Molly? Sence en iyi tarafı ne?
MOLLY : Bizi yeniden mutlu bir aile yapacak olması.
JAKE : Sağol, Molly. Çok tatlısın.

(MOLLY'nin telefonu yeniden çalar.)

MOLLY : Birlikte kaçacak olursanız ben de gelebilir miyim?
JAKE : Elbette. İstersen arkadaşlarını da getirebilirsin. Otobüs kiralanız.
MOLLY : Anlaştık böyleyse.

(MOLLY döner ve odasına çıkar. JAKE bir an oturup düşünür. Mutludur.)

IŞIK DEĞİŞİMİ ve MAGGIE üzerinde perdesli, başında eşarp ve elinde küçük bir valizle merdivenlerin üst kısmında belirir. Bakışları donuktur. Jake'i görür.)

MAGGIE : Molly'ye pek fazla birşey anlatmadım ama neler olduğunun farkında...Cumartesi geliyormuş. Yemeğe çıkacağız. (Bu arada aşağıya inmiştir.) Telefonlarımı yönlendirdim. Bu hafta işe gideceğimi sanmıyorum...Zaten o iş bana ne kadar uygun, onu da bilmiyorum. (Kapıya yönelir.)...Seni oradan arayabilir miyim?

JAKE : İstersen, tabii ki arayabilirsin.
MAGGIE : Tanrım, bu kapıdan nasıl geçeceğimi bilemiyorum.
JAKE : Kapıyı açmamı ister misin?
MAGGIE : Hayır. Kendim hallederim. Eğer bu kapıdan geçebilirim, herşeyi geçebilirim...Hoşcakal Jake.
JAKE : Umarım, Maggie.

(MAGGIE Jake'e bakar, sonra çıkar. JAKE oturur. Anlamsızca bakmaktadır...KÜÇÜK MOLLY ve BÜYÜK MOLLY birlikte girerler.)

BÜYÜK MOLLY : Merhaba Baba.
KÜÇÜK MOLLY : Selam Babiş.
JAKE : (Onlara bakar.) Hey!!! Sizi hiç bir arada görmemiştim..Başka gelecek Molly var mı? Meseia bir yaşındaki Molly falan?
KÜÇÜK MOLLY : Hayır. Bir yaşında daha konuşmıyordum.
JAKE : Sence şu anda benim ihtiyacım olan konuşmak mı?
BÜYÜK MOLLY : Nasıl istersen. İster konuş ister konuşma Baba. Biz sadece seni yalnız bırakmamak için geldik.

(Onun iki yanına geçip otururlar.)

JAKE : Bütün gece burada böyle oturup kalabilirim. Belki de bir hafta buradan kalkmam.

BÜYÜK MOLLY : Bizim için bir mahsuru yok.

KÜÇÜK MOLLY : Ünlü kişiler oyununu oynayabiliriz.

BÜYÜK MOLLY : Babamın şu anda oyun oynamak istediğini sanmıyorum.

JAKE : Yo yo. Belki iyi gelir. Başka şeyler düşünmeme yardımcı olabilir....Ben başlıyorum. M.L. İngiliz kadın oyuncu.

BÜYÜK MOLLY : Maggie Leighton.

JAKE : Tamam...M.S. Başka bir İngiliz kadın oyuncu.

BÜYÜK MOLLY : Maggie Smith.

JAKE : Doğru...Kızgın Damdaki Kedi'de başrol.

KÜÇÜK MOLLY : Kedi Maggie.

JAKE : Evet. Ama sanırım bu pek işe yaramayacak.

ÜÇÜ BİRDEN : KESİNLİKLE!

JAKE : Bakın....Belki de en iyisi sessizce oturmak.

KÜÇÜK MOLLY : Nasıl istersen Babiş.

JAKE : (Onların ellerini tutar.) Teşekkürler, Molly...Sana da Molly...Bunu bir kez başarmıştık...Yine başaracağız....

(ÜÇÜ sessizce oturur. KIZLAR ona bakmaktadır.)

PERDE

PERDE İKİ

Altı ay sonra.

JAKE bilgisayarının başındadır. Bir süre yazar, sonra arkasına yaslanıp düşünür.

MAGGIE girer. Birinci Perdenin sonunda çıkarken üzerinde olan kıyafetleri giymiştir. Elinde aynı valiz vardır. Durup Jake'e bakar. JAKE onu görür.

JAKE : Birşey mi unutmuşsun?

MAGGIE : Evet..Evliliğimizi.

JAKE : Çıkarken onu da paketleyip yanına aldığını sanmıştım.

MAGGIE : Ben de öyle sanmıştım. Ama galiba yanlışmışım...pek çok konuda.

JAKE : Ne istediğin konusunda çok kararlı görünüyordum. Ne oldu?

MAGGIE : Aradıklarımın dışarıda olmadığını gördüm. ..Seni özledim, Jake. Seninle ilgili herşeyi özledim. Düşüncelere daldığında tavana gözlerini dikmeni. En içinden çıkılmaz durumlarda bile söylenebilecek en doğru sözleri bulmanı. Bense, şu halime baksana, yanlış olmuş olduğumu bile sana doğru dürüst, dilim dolanmadan söyleyemiyorum. Her konuda hatalıydım. Ve yatağımı bir başkasına kiraya vermemiş olman için dua ediyorum. Dilerim banyoda bir başka kadının diş fırçası durmuyordur.

JAKE : Bunda ciddi misin, Maggie? Gerçekten de istediğin bu mu?

MAGGIE : Elbette Jake elbette. Hem de nasıl. Bu benim tek dileğim! (MAGGIE birden gülmeye başlar.) Afedersin Jake. (Yeniden güler.) Kendimi tutamadım. Ama dürüst olmam gerekirse, bence bu, yazdığın en aptalca sahne oldu.

JAKE : (Kızgın) Bir kere, ben bunu daha yazmamıştım. Sadece düşünüyordum.

MAGGIE : Oo, öyleyse iyi. En azından kağıt ziyan etmemişsin. (Kendini tutamayıp güler.)

JAKE : Aslında ziyan ettiğim tek şey var. O da seni düşünerek geçirdiğim saniyeler... Haydi. Git buradan. Benim yapacak önemli işlerim var.

MAGGIE

: (Gülmeye devam ederek.) Ama şu dişfirçası repliğini sakın unutma, yine işine yarayabilir. (MAGGIE çantasını alır ve dışarı çıkarken kasıklarını tutarak gülmektedir.) Çoktandır böyle gülmemiştim. (MAGGIE kaybolur.)

JAKE

: (Seyircilere.) Burada tanık olduğunuz şey, dayanma gücünün sonuna gelmiş bir adam...dayanacak hiçbir şeyi kalmamış biri. çünkü karısı dayanacağı her şeyi de beraberinde götürmüştü...Bilemiyorum. Önceleri fantezilerimde şehvet, romantizm, güç falan vardı. Şimdiyse küçük düşürülme fantezileri kuruyorum. Maggie gideli altı ay oluyor ve ben bilgisayarımın başına geçip tek bir kelime yazabilmiş değilim. Doğrusu, Maggie'yi özledim...Arada sırada birileri ile çıkmıyor değilim. İnsan rahip hayatı süremiyor tabii...Ama son zamanlarda, evimde kendi dünyamda kalınca, kendi düşüncelerimde, çarpık hayallerimin bile yaratamayacağı yepyeni ve taptaze cehennem senaryoları ile karşılaşyorum...Artık uykusuz ve bitmek bilmeyen geceleri aydınlatmak için Karen'leri Edith'leri Molly'leri davet etmem gerekiyor... Onlar kendi kendilerine geliyorlar. Davetsiz. Çağrılmadan. Engellenemez bir şekilde.

KAREN

: (Belirir.) Jake, seninle biraz konuşabilir miyim?

JAKE

: Karen. Seni çağırmadım. Lütfen git. Bir yerlerde Sanat Filmleri Festivali falan yok mu? Oraya gitsene.

KAREN

: Zaten film festivalinden geliyorum. Ama "Çılgınlıklar ve Fısıltılar"ı seyrederken aklıma sen geldin ve senin için endişelendim.

JAKE

: "Çılgınlıklar ve Fısıltılar"ı kim seyretse endişelenir. Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim.

KAREN

: Hayır, iyi değilsin. Dinlenmeye ihtiyacın var. Fazla düşünüyor, fazla çalışıyorsun ve kilo kaybediyorsun. Uykusuz olmalısın. Rastladığın her kadınla çıkıyorsun.

JAKE

: Rastladığım her kadınla çıkıyorum. Ben çok seçiciyim.

KAREN

: Evet. Karşıma çıkan bir kadınsa, onları seçiyorsun. Şu sonuncuya ne demeli? Hani şu..Sheila denen kadın.

JAKE

: Öyle söyleme. "Sheila denen kadın"! Kötü bir televizyon dizisi gibi. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

KAREN

: Öyle söylememin tek sebebi var. Çıktığın kadınların hesabını tutamıyorum artık.

JAKE

: Dört. Altı ayda sadece dört kadın...Peggy, Kathy, Dana, Myra ve Sheila...Beş. Son altı ayda beş kadın.

KAREN

: Susan kadın değil miydi?

JAKE

: O sayılmaz. Sadece iki gece sürdü.

KAREN

: Ne yani, bu durumda o yarım kadın mı oluyor?

JAKE

: Hayır ama ilgi duymadığım bir kadındı anlamına geliyor.

KAREN

: Demek ilgi duymadığın kadınlarla da çıkıyorsun, öyle mi?

JAKE

: İlgi duyup duymadığımı anlayabilmem için önce çıkmam gerekiyor, bunu sen bile kavrayabilirsin herhalde?

KAREN

: Demek ilk bakışta anlayamıyorsun. Ama ben anlayabiliyorum.

JAKE

: İyi. Öyleyse onlarla sen çık bundan sonra. İyi vakit geçirirsen bana haber verirsin ve sonra da ben çıkarım, anlaşlık mı?

KAREN

: Niçin ne zaman sana yardım etmeye çalışsam, beni uzaklaştırmaya uğraşıyorsun? Aslında bütün kadınlara karşı böyle bir tutum içerisinde. Çok...şeysin...şey...mesafeli.

JAKE

: Ben kadınlara mesafeliyim öyle mi? Ben kadınlarla erkeklerle olduğumdan binlerce kez daha rahatım. Etrafımda kadınların olmasından zevk alıyorum. Erkekleri düşünmem bile. Bak!..Şimdi babamı düşünüyorum mesela. Şimdi de Josh amcağı. Şimdi de en iyi dostum Marty'yi. ...Etrafında onları görebiliyor musun? Hayır! ..Ben kadınlara bayılıyorum. Benim derdim de bu! Onlar olmadan yaşayamıyorum.

KAREN

: Senin asıl bayıldığın kadınların sana bayılması. Sana bayılan kadınların olmasına bayılıyorsun. Hatta sana mesafeli olduğun için bayılan kadınlar olmasına daha da bayılıyorsun. Ama yakınlık! Asla! Senin sorunun bu: yakınlıktan korkuyorsun!

JAKE

: (İnanamayarak) Ne??

KAREN

: Dedim ki "yakınlıktan korkuyorsun". Herhangi bir kadınla girdiğin bir ilişkide iplerin elinde olmaması senin ödünü patlatıyor. Bir kadının sana yaklaşmasına, senin içine girmesine izin vermek onun seni yutması, ve kimliğini kaybetmen anlamına gelecek sanıyorsun. Senin her durumda Kaptan olman gerekiyor, Şef, Müdür, Bakan, her neyse, ama illa ki yöneticil Sence de grip değil mi bu? Oturup kadınların sana söyleyeceklerini hayal etmen! Üstelik de bizim kendi arzumuzla engellenemez bir şekilde sana gelmek istediğimizi hayal

ediyorsun! Boşversene! Bu ipleri elinde tutma arzunu daha nereye kadar götüreceksin? ...Kadınlar seni sevebilir, terk edebilir, geri dönebilir, endişelenebilir, ölebilir, yaşlanabilir, bilyeliyebilir, düşebilir, senin için mücadele edebilir ya da ağlayabilir....Kafanda kocaman bir sirk var ve bu sirkteki bütün atlar, aslanlar, filler kadın...Sen bu gösterinin yıldızısın Jake. Topun ağzına girip fırlatılan, bayrağı ağzında taşıyan sensin. Bütün kadınlar senin için çıldırıyor, ayılıp bayılıyor ve hastanelere götürülmeleri gerekiyor..Ama sorun burada...sirk çadırı içinde ağzında bayrakla uçan bir adama yakınlaşmak pek kolay bir iş değil. İşte bu yüzden senin yakınlaşma sorunun var diyorum.

JAKE

: Kadınlarla daha ne kadar yakın olabilirim ki? Ben açık bir kitap gibiyim. Hislerim, acılarım, kederlerim, hassasiyetlerim. Benim yakınlığım onları ürktüyor, bana kalırsa. Ve eğer senin söylediğin gibi sirkün efendisi bensem, neden bütün oyuncularım beni terk ediyor? Annem gitti, Julie gitti, Maggie gitti, Molly kendi dünyasında, Peggy, Kathy, Dana, Myra, bunların hiçbiri yürümedi. İşte bu yüzden haftanın yedi günü senin gelmen gerekiyor. Hiçbiri kalmadı. Bu ev gülen, yaşayan, seven insanlarla doluydu....ama artık geriye bir tek ben kaldım. Konuştuğum tek kişi sensin : Bana duymak istediklerimi söyleyen sen!...Ben deli miyim sence?

KAREN

: Doğrusu garip bir mesleğin var Jake.

EDITH

: (Belirir.) Kendini herşeyden yoksun bırakmaktan hoşlandığı için bu mesleği seçti zaten.

JAKE

: (Edith'e) Seni çağıran oldu mu? Eğer bunu bir seans olarak düşünüyorsan Edith, benden bir sent bile alamazsın. Bunun parasını ben ödüyorum. Karen'den al!

EDITH

: (Jake'e) Avrupa'dan döndükten sonra Maggie'yi gördün mü? Duyduğuma göre çok güzelleşmiş.

JAKE

: Maggie'yi nereden göreceğim? Benim tek düşündüğümün o olduğunu mu sanıyorsun? Şu sıralar bir başkasıyla görüşüyorum aslında Edith.

EDITH

: Kimle?

KAREN

: Sheila denen şu kadınla.

EDITH

: Ama bende farklı bir istihbarat var. Dün gece Maggie'nin numarasını çevirdin ama daha ilk çalışında korkup telefonu kapadın.

JAKE

: Ben mi kapadım? Tanrım, böylesine özel bir meseleyi kızkardeşimin yanında açman şimdiki kadar duyduğum en etik olmayan hareket.

KAREN

: (Edith'e) Bençe biraz uzaklaşsa iyi olacak. Bir iki haftalığına Paris'te olduğunu falan düşünse iyi eder.

JAKE

: (Hayali bir aynada kendine bakar.) Yok artık! Onları aynada görebiliyorum. Gerçekten de buradalar.

EDITH

: Ona şunu söylemeye çalışıyordum. Geçmişin üstüne bir perde çekene kadar karşısına çıkan her kadını geri çevirmeye devam edecek.

JAKE

: Kızlar, izninizle. Ben tuvalete kadar gideceğim. (JAKE çıkmaya başlar.)

KAREN

: Ben de şunu söyledim ki, eğer doğru olan kadını seçmek için baştan biraz özen gösterirse, sonradan onu başından atmakla uğraşmak zorunda kalmayacaktır.

EDITH

: Ama mesele şu: Jake doğru kadınla karşılaşacak olsa bile...

(Son kelimedede JAKE banyoya girer ve kapıyı kapar. EDITH ve KAREN 'in konuşmaları kesilir. Donup kalırlar ama JAKE orada olmayınca söyleyecek hiçbirşeyleri yoktur.

Sonunda TUVALET SIFONU duyulur ve JAKE tuvaletten çıkar.)

EDITH

: ...bunu fark edecek durumda değil ki, Tanrı aşkına.

(JAKE telefona gider ve çevirmeye başlar.)

EDITH

: (Jake'e) Kimi arıyorsun?

JAKE

: Kimi olacak? Seni!

EDITH

: (Saatine bakar.) Saat dördü yirmi geçiyor. Bir hastam var şu anda.

JAKE

: Her kimse ona acıyorum doğrusu. (Telefona.) Alo? Edith?

EDITH

: Biraz bekle, duyduğun telefon sekreteri. Sinyali bekle.

JAKE

: (Bekler, dinler.) Şu işe bak! Damdaki Kemancının tamamını mı dinleteceksin bana?

EDITH

: (Saatine bakar.) ...Tamam! Konuş!

JAKE

: (Telefona.) Edith. Benim, Jake. Evdeyim. Hani sana söylemişim ya, yine aynı şeyden oluyor bana. Bu kez sen ve kızkardeşim var. Arın verdiğinde beni arayabilir misin? Lütfen. İlk fırsatta ara. (JAKE telefonu kapar.)

EDITH

: (Karen'e) Bu arada, Karen, bir adamla tanıştım. Çok çekici, zengin ve son zamanlarda dul kalmış biri. Aslında şu anda kendisiyle görüştüğüm hastam.

KAREN

: Hastalarıyla çıkman etik bir davranış mı sence?

EDITH : Değil. Ama ilişkimiz ciddileşecek olursa ona iyileştğini söylerim olur biter.

JAKE : (Çaresiz.) Hey Tanrım!

JAKE (TELEFON çalar. JAKE hemen ahizeyi kaldırır)

JAKE : Alo?...Merhaba, Edith. Aradığın için teşekkür ederim. Evet. Şu anda buradalar. Sen ve Karen. Biyoloji dersinde masalarına bırakılmış bir kurbağa gibi beni lime lime ediyorlar. ...Biraz önce Karen benim sirk patronu olup ağzımda bayrakla sirk çadırı içinde uçmak istediğime değinen on dakikalık bir konuşma yaptı.

KAREN : (Jake'e) Ona konuşmanın tamamını anlat. Bence çok güzeldi.

EDITH : (Karen'e) Şşşt. Benimle konuşuyor.

JAKE : (Telefona.) Hayır hayır. Bu sefer gerçek. Onları ayada bile görebiliyorum. Önceleri sadece düşünceydiler. Ben yazarken falan ortaya çıkarlardı. Ama artık onları görebiliyorum. Duyabiliyorum hatta parfümlerinin kokusunu bile alıyorum.

KAREN : (Edith'e) Şu üstüne giydirdiği kıyafete bakar mısın Tanrı aşkına!

JAKE : (Telefona) Bu beni korkutuyor Edith. Ya seni?

EDITH : Hayır, Jake. Beni korkutmuyor.

JAKE : (Edith'e.) Susar mısın, seninle konuşuyorum burada. (Telefona.) Kusura bakma, Edith...Beni deli ediyorlar. Onlardan kurtulmam gerekiyor. Aklımı kaçırmak üzereyim. Ne yapmam gerekir?...Lütfen bir şey söyle...Tabii... Hi hi... Hi hi...

KAREN : (Edith'e) Umarım sonumuz "Hayalet Avcıları"ndakine benzemez.

JAKE : (Telefona.) Tamam. Madem gerekiyor, yaparım. Teşekkürler, Edith. Hoşcakal. (JAKE telefonu kapar ve merdivenlerden yukarı yönelir.)

EDITH : (Jake'e) Nereye gidiyorsun?

JAKE : Yukarı. Uyku ilacı alacağım. Madem gitmiyorsunuz ben de uyuyup sizden kurtulurum. (Çıkmaya devam eder.)

EDITH : Jake, hayır. Kendini öldürebilirsin.

JAKE : (Telefonu işaret eder.) Bunu sen önerdin.

EDITH : Şaka ediyorsun!

KAREN : (Çıkarken.) İlaç, ilaç, ilaç. Siz doktorlar bundan başka bir şey bilmezsiniz zaten...Madem öyle niçin psikiyatriste ihtiyacı var anlamıyorum.

EDITH : Uyku haplarını reçeteye kim yazacak?

JAKE

(KAREN ve EDITH kaybolurlar.)

: (Seyircilere döner.) Ne kadar dibe vurmuş olduğumu size açıklamamı ister misiniz? (JAKE telefonu işaret eder.) Aslında demin Edith'le konuşmadım. Bankamın otomatik hattını aradım ve gerçek Edith'le konuşuyormuş gibi yaptım, kafamdaki Edith ve Karen'i korkutmak için...Yani kendi kendime tuzak kurdum ve sonra da tuzaga düştüm....Kafayı üstünmenin ilginç bir yanı var. İnsan çok daha zeki oluyor ama aptalca bir açıdan. (JAKE aşağıya inmeye başlar.) Ama gerçekten de ipler elimden gidiyormuş gibi bir his var içimde. Sanki banyo küvetinden suyun girdaplar yaparak akıp gitmesi gibi kayıp gidiyorum ve sonunda dışarıda bir tek kafam kalacak ve çılgın atmaya başlayacağım, kurtarın diye. Yo hayır. Anne diye. ...Niye, söyleyebilir misiniz, niye insan korkunca hep annesine seslenir. Niçin bu hiç baba, ancak, kuzen falan değildir de hep annedir...Beş yaşındayken Bronx'da oturuyorduk. Bir binanın üçüncü katında. Öğleden sonra uykumdan uyandığımda etrafıma baktım ve annemi göremedim. Meğer üst kattaki komşuya çıkmış. Çene çalmaya. Öyle korkmuşum ki. O geri döndüğünde iş işten geçmişti bile. Şu Freud'un tipik anne terk etmesi travması dediği şey var ya, işte o beton gibi sertleşmişti o gelene kadar. ...Ona bir daha asla güven duyamadım.

(INTERKOM ÇALAR.)

JAKE

: Bu da neydi?...Kapı çaldı...Tanrım, tam bir sinir yumağı oldum...(JAKE gidip cevap verir.) Evet? ...Aa, Sheila, bu ne sürpriz...Neredesin Sheila?...Aa, tabii, tabii. Aşağıdasın...Elbette. Gelsene, Sheila. (Seyircilere.) Ama Jake'in işi bitti mi? Asla. Henüz sona yaklaşmadı bile! İşte Sheila geldi. Bir başka kırtacı kadın...Kes şunu Jake...Bunun üstesinden gelebilirsin, Jake. Kendine hakim ol Jake...Bununla baş edebilirsin... (SHEILA belirir. Henüz otuzlu yaşlarında olan hoş bir kadındır.)

SHEILA

JAKE

: Selam.

: Sheila! Oo Sheila, ne iyi ettin de geldin. Tanrım. Seni görmek ne güzel. Nerelerdeydin? Bütün gün seni bekledim?

SHEILA

JAKE

: Ciddi misin?

: Elbette. Çok güzelsin. Ne kadar hoş. Ne kadar tatlı. Ee, nasılsın bakalım?

SHEILA
JAKE
SHEILA
JAKE

: Sen iyi misin? ...Biraz....karman çorman bir halin var.
: Yo, yo sadece çormanım. Çalışıyordum da.
: Bitkin görünüyorsun. Uyuyor musun?
: Çalışırken mi? Hayır. Çalışırken uyanık kalman gerekir..Hayır, sadece biraz yorgunum...Bir de aç.
Sanırım bir süredir yemek yemedim....Yoo, tabii yal.
Bugün öğle yemeği için konuşmuştuk değil mi?
Kahretsin, afedersin, unuttum.
: Hayır, yemek randevumuz yoktu bugün.
: Öyle mi?
: Bugün değildi, dündü! Sen dünkü randevumuzu unuttun. Tam dört kez aradım. Telesekreter çıktı. Hiç mesajlarını dinlemez misin?
: Hayır. Düşünce zincirimi koparmak istemedim.
: Dünden beri mi?
: Evet. Uzun bir zincir...Afedersin Sheila. Saçmaladığının farkındayım. Demin de çormanım dedim değil mi?...Düşüncelerimi toparlayamıyorum. Sanki beynim kökeliyor, yani keseliyor..hayır hayır...bulamadım. Neydi o kelime?
: Hangisi?
: Düzgün konuşmamak. Kıkırdamak. Kıpırdamak. Katırdamak. Tanrım, doğru dürüst düşünemiyorum bile...Küşelemek. Keselemek.....Hah, kekelemek!
: Kes artık Jake. Bir müddet hiç bir şey düşünme.
: Bunu yapamam. Son zamanlarda zaten ...şu.. . şeyi yaşıyorum. Hani yok mu şu yazarlara olan şey, işte ondan..
: Beyin durması!
: Hayır, beyin durması değil. Evet, belki de beyin durmasıdır. Çekilme, dağılma, ayrışma...Hayır, ayrışma değil. Yanılma belki.
: Yanılma mı?
: Evet yanılma. Sapiyorum. Dolayıyorum. Yoldan çıkıyorum. Kayboluyorum. Başka yerlere uçup gidiyorum.
: İşte bunda haklısın.
: Haklı mıyım, öyle mi düşünüyorsun? ..Yo yo, onu demek istemiyorum. Sen benim için yoldan çıkma değilsin. Hayatıma girdiğin için minnettarım, Sheila. Beni sakinleştiriyorsun, destekliyorsun, benim tek parça halinde kalmama sağlıyorsun.
: Ama seninle nadiren görüşüyoruz.

SHEILA

JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA

JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA
JAKE

SHEILA

: Çünkü, çünkü son zamanlarda çok işim vardı. Ama ne zaman yanımda olsan, Sheila, sen öylesine gerçeksin ki, Sheila. Gerçek olmaya bayılıyorum. Artık böyle insanlar kalmadı.
: Öyle olmaya çalışıyorum.
: Evet, görüntün de gerçek. Kokun da. Sen de öylesin. (JAKE ona sarılır.) Oo Tanrım, gerçek et ve kemik. Et ve kemiğe bayılıyorum...Bazılarında et ve kemik yok biliyor musun.
: Et ve kemik yok, öyle mi?
: Çok yüzcyseller. Ama onların ne halt oldukları hemen belli oluyor. Hatta bazen onların yansınalarını aynada bile görebilirsin ama onlar aslında orada değillerdir.
: Benim de o tür insanlarla karşılaştığım oluyor.
: İstersen ben sana bir oda dolusu o tür insan bulabilirim. Ama Sheila sen, sen farklısın. Gerçeksin. Renkli. Çok boyutlu.
: Boyutlu diyerek neyi kastediyorsun?
: Boyutlu. Yani boyutların var. Sol tarafın, sağ tarafın, ön tarafın, arka tarafın. Bir insan şeklindesin. Bedenin maddelerden oluşuyor. İyi, sağlam ve katı maddelerden.
: Evet, son zamanlarda lifli gıdalar tüketmeye önem veriyorum.
: Hayır! Gıdana önem vermen önemli değil...Beni dinle. Bilirsin insanlar hayatına nasıl girip çıkarlar. Bir kapıdan girer diğerinden çıkarlar. Şu kapıdan girer bu kapıdan çıkar. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?
: Benim senin kadar çok arkadaşım olmadı doğrusu.
: Elbette! Tabii ki! Zaten ben de bunu söylüyorum ya! Benim derdim ne biliyor musun Sheila? Fazla çalışıyorum. Hayatımda sadece iş olsun istemiyorum. Birçok şeyi kaçıyorum gibi geliyor bana. Yapmadığım o kadar çok şey var ki!
: Mesela?
: Seyahat etmek gibi. Daha çok seyahat etmeliyim.
: Quebec gezimiz muhteşemdi bence.
: Evet. İşte gördün mü? Ama dünyada Quebec'den başka yerler de var. Avrupa, Afrika, Orta Doğu. Yok, belki Orta Doğu iyi bir fikir değil ama Japonya var. Japonya'ya gördün mü?
: Hayır.

JAKE : Japonya harikadır. Bir defa Maggie ile bir defa da Julie ile gittim. Aslında bir başka kızla da bir kez gittim sanırım. Neyse, seninle de gitmek isterdim.

SHEILA : Orada seni iyi tanıyor olmalılar.

JAKE : Hey! Bir de Avustralya var. Avustralya'yı gördün mü peki?

SHEILA : Hayır. Sadece burayı ve Quebec'i biliyorum. Uçmayı sevmem.

JAKE : Peki. Öyle olsun. O zaman bir gemi ile yavaş yavaş Çin'e gideriz. Nasıl? Çin? Hong Kong? Uzak Doğu!

SHEILA : Bunu ne zaman yapmayı planlıyorsun?

JAKE : Öndümüzdeki ay. Hatta haftaya. Evet, haftaya! Ne dersin?

SHEILA : Haftaya Çin'e gidebileceğimi sanmam. Benim iznime daha sekiz ay var.

JAKE : Bir sor bakalım. Acil bir durum olduğunu söylersin.

SHEILA : Çin'e acil bir gezi öyle mi?

JAKE : Tamam, Çin'i unutam. Hong Kong'u da. Peki Hindistan? Hindistan'a ne dersin? Bombay? Kalküta?

SHEILA : Ben en iyi ihtimalle haftasonunda üç gün izin kullanabilirim, hepsi bu, Jake. Hindistan'a gidebilirim ama oraya vardığımda iznim bitmiş olur.

JAKE : Tamam, anlaşıldı. Bombay'ı da unutam. Kalküta'yı da tabii. Hatta seyahat fikrini unutam....Ne yapmak istiyorum, biliyor musun? Gerçekten beni silkeleyip kendime getirecek şey ne biliyor musun?

SHEILA : Hayır, Jake. Ne?

JAKE : Buradan taşınmak. Bence bu evden taşınmanın zamanı geldi Sheila.

SHEILA : Bu evi çok sevdiğini sanıyordum.

JAKE : Evet. Çok sevdim. Ama artık sevmiyorum. Yeni bir ev istiyorum Yeni bir başlangıç. Hem senin hem de benim için yeni bir başlangıç. Ne demek istediğimi anlıyor musun Sheila?

SHEILA : Benimle beraber mi yaşamak istiyorsun?

JAKE : Evet!!!...Ama şimdi değil. Bir gün. Heride. Gelecekte.

SHEILA : Nedense bu bana pek olumlu bir şey gibi gelmedi.

JAKE : Ama olumsuz da değil. Bu olumlu bir olumsuz. Bu bence ihtiyatlı bir çoşku.

SHEILA : Bağlantısız bir bağlantı gibi mi yani?

JAKE : Hayır. O bir oksimoron olur. Ben başka bir şey söylüyorum. Seni seviyorum ve senin benimle olmanı istiyorum...bir gün, bir yerde, bir şekilde.

SHEILA : Bunlar benim için çok yeni Jake. Daha önceden benimle hiç böyle konuşmamıştın. Bana ilgi duyduğunu biliyordum ama bunun sevgi ile bir ilişkisi olduğumu pek düşünmemiştim.

JAKE : Daha demin seni sevdiğimi söylemedim mi?

SHEILA : Evet, ama bunun bu günü ilgilendirdiğini düşünmedim. Sanki yanında bir de teslimat tarihi vermen gerekiyormuş gibi geldi.

JAKE : Sana karşı olan hislerimi bilmediğini mi söylüyorsun?

SHEILA : Doğrusu, hep arzuladığımı hissettim ama sevdiğimi değil. Elbette birinin sana ihtiyaç duyması güzel bir şey ama sevmesi çok daha iyi.

JAKE : Ne diyorsun anlamadım. Yani sana karşı...nasıl...soğuk mu davrandım?

SHEILA : Hayır. Soğuk değil. Tam tersine sıcak, komik, sevecensin ama ..ama daima belli bir uzaklığı koruyorsun. Bir kol boyu uzakta gibi. Hep ... mesafelisin!

JAKE : Kahretsin!

SHEILA : Kötü bir şey mi söyledim? Bunu sana kimse söylememiş miydi?

JAKE : Mesafeli olduğumu mu? Bilmem. Bunu başkasının söylediğini sanmıyorum.

SHEILA : Belki mesafeli fazla ağır oldu. Buna yakınlaşma korkusu da diyebiliriz.

JAKE : Konuyu değiştirebilir miyiz lütfen Sheila. Hep aynı yere geliyoruz. Bu şekilde ilerleyemeyiz.

SHEILA : Nereye varmak istiyorsun ki?

JAKE : Benim tek istediğim buradan şuraya ilerlemek. Şimdi buradayım ama oraya varmak istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun Sheila?

SHEILA : Evet. Şimdi buradasın ama oraya varmak istiyorsun.

JAKE : Evet! Evet! Aynen öyle! Buradan oraya, hepsi bu!

SHEILA : Bak Jake. Bunu yapıcı bir olumlulukla söyleyeceğim ama senin kafan çok karışık!

JAKE : Hayır karışık değil. Tamam, belki bir parçacık karışıktır. Olaylara çok net bakamıyor olabilirim.

SHEILA : Bu bir gözlük meselesi mi?

JAKE : Hayır. Gözlerimle ilgili değil. Gayet iyi görüyorum. Niçin bunu ifade etmekte zorlanıyorum? Nedir söylemeye çalıştığım?

(MAGGIE belirir. SHEILA onu hiç bir zaman görmeyecektir.)

MAGGIE : Aslında gerçekten de ilgi duymuyorsun. Sadece kendini kandırıyorsun. (MAGGIE gider.)

JAKE : Ben kendimi kandırmıyorum.

SHEILA : Hangi konuda?

JAKE : (Sheila'ya.) İkimizle ilgili olarak. Sen ve ben yani. Seninle düzenli olarak görüşmeye başlamamız gerektiğini düşünüyorum Sheila.

SHEILA : Yani her akşam gibi mi?

JAKE : Evet. Her akşam. Yo, dur, her akşam değil. Birçok akşam. Yapacak başka bir işin olmadığı akşamlar, yani boşan. Ya da ben boşam. Birçok akşam. Bunu yapabilir miyiz?

SHEILA : Ben de seninle daha çok zaman geçirmeyi arzu ediyordum zaten

JAKE : Birlikte öyle çok şey yapabiliriz ki!

SHEILA : Ne gibi?

JAKE : Bilmem. Bir liste yaparız. "Birlikte yapabileceğimiz şeyler" listesi. Ya da en iyisi sen listeyi yap, ben hoşuma gidenleri işaretlerim.

SHEILA : Tabii.

JAKE : Sonra bir de buradan taşınacağım. Bu mahalleyi oldum olası sevmemişimdir zaten. Bir sürü yeniden dekore edilmiş atölye, bunun nesli güzel? (MAGGIE sahnenin diğer tarafında belirir.)

MAGGIE : Ama Jake. Ne kadar şirinler!

JAKE : Bence hiç de şirin değiller. Bazıları şirin olduğunu düşünüyor ama bence hiç şirin değiller, kesinlikle!

MAGGIE : Bence bir de Sheila'ya soralım

JAKE : SANA FIKRİNİ SORAN OLMADI!

SHEILA : Tamam. Şirin olmadığını düşünüyorsan, sana inanıyorum.

JAKE : (Sheila'ya.) Şimdi şehrin yukarı mahalleleri moda. Doğu Yakasının üst kısımları. Doğu Yakasının Üst kısımlarını sever misin?

SHEILA : Kim sevmez ki?

MAGGIE : (Jake'e.) Brooklyn Tepelerini sevdiğini sanıyordum.

JAKE : Tabii ki Brooklyn Tepelerini seviyorum!

SHEILA : Ben de aksini iddia etmedim ki.

JAKE : (Sheila'ya.) Tabii. Yani Brooklyn Tepelerini de seviyorum demek istedim. Nehir manzarası muhteşem olur. Üstelik de New York'tan kimse gelip seni rahatsız etmez.

MAGGIE : Bence Bedford Village de güzel bir bölge.

JAKE : Bedford Village'in güzel olduğunu ben de biliyorum.

SHEILA : Evet, ben de böyle duydum.

JAKE : (Sheila'ya gülümser.) Değil mi? Yaprakların sonbaharda renk değiştirmesi. Orada göl kıyısında bir ev vardı. Hep orada yaşamayı hayal etmişimdir.

MAGGIE : Gidip baksana belki hâlâ boştur o ev, Jake.

JAKE : (Sheila'ya.) Gidip o eve bakmak ister misin, Jake?.. Yani Sheila! Haydi Sheila. Gidip şu eve bir bakalım Sheila.

SHEILA : Şimdi mi? Biz oraya ulaştığımızda hava kararacak.

MAGGIE : Bedford Pansiyonunda kalabilirsiniz.

JAKE : (Sheila'ya.) Bedford Pansiyonunda kalabiliriz. Böylece sabah erkenden gidip eve bakarız.

SHEILA : Jake, keşke söylediklerini kendin duyabilsen. Çin'e, Japonya'ya, Avusturalya'ya, Kalküta'ya gitmek istedin. Ardından Yukarı Doğu Yakasına taşınmak istediğini söyledin, sonra da Brooklyn Tepelerine, ardından Bedford Village'e. Kimse bu kadar hızlı fikir değiştiremez.

MAGGIE : O bunu başarabiliyor.

JAKE : Ben bunu başarabiliyorum.

SHEILA : Ben başaramam. Ben yazar değilim, Jake. Ben ticaretle uğraşan bir kadımsın. Kararlarımı yavaş ve dikkatlice alırım. Eğer Yukarı Doğu Yakasına yerleşmeye karar verirsem, benim gidip inceleyeceğim yer Yukarı Doğu Yakasıdır..

JAKE : Tabii.

SHEILA : Ve eğer Brooklyn Tepelerinde yerleşmeye karar verirsem...

JAKE : Tabii.

SHEILA : Benim gidip inceleyeceğim yer ...

ÜÇÜ BİRDEN : Brooklyn Tepeleridir.

JAKE : Tabii.

SHEILA : Ya da eğer Bedford Village'e yerleşmeye karar verirsem ...

JAKE : Tamam tamam tamam tamam.

SHEILA : (alınan.) Kusura bakma. Nereye istiyorsan yerleş. Jake. Ama bence bu yerleri teker teker incelemelisin.

JAKE : Tamam olur, olur, olur, olur....Olur! ...Özür dilerim. Afedersin...Tamam öyle yaparım.

SHEILA : Biruz daha yavaş ilerleyebilir miyiz? O kadar farklı yönlere doğru ilerliyorsun ki ulaşmaya çalıştığın yerin neresi olduğunu anlayamıyorum.

MAGGIE

: (Sheila'dan kendisine doğru işaret eder.) Oradan buraya , tatlım.

JAKE

: (Maggie'ye.) Hayır, bu doğru değil.

SHEILA

: Nedir doğru olmayan?

JAKE

: (Sheila'ya.) Ben öyle bir insan değilim. Birçok yönde aynı anda ilerlemek istemiyorum. Ben doğada sakin bir yaşantı istiyorum. Bedford Village'e yerleşmek istiyorum.

SHEILA

: Öyle bir yerde sıkılmayacağından emin misin, Jake?

MAGGIE

: (Sheila'ya.) Sıkılmak ne kelime. Haftasına kendini asar.

JAKE

: (Maggie'ye.) Sen bu konunun dışında kalır mısın lütfen!

SHEILA

: Tabii aslında hiç bir şey söylemek zorunda değilim.

MAGGIE

: (Kalkar.) Bence bu çok iyi bir fikir. Şimdiye kadar yaptığı en iyi öneri.

(MAGGIE gidip SHEILA'nın arkasında durur ve tam bir uyum içerisinde onun her hareketini ve sözünü taklit eder.)

SHEILA

: Ne zaman yıkıcı ne zaman yapıcı ne zaman mantıklı ve olumlu ne zaman olumsuz oluyorum anlamıyorum...Benim sol tarafım, sağ tarafım, içim ve dışım olduğunu söylüyorsun. Bir şeklim olduğunu da söyledin ama gıdalara önem vermem önemli değilmiş. Beni sevdiğini, benimle yaşamak istediğini söylüyorsun ama daha henüz değil, sonra, gelecekte, bir gün, bir yerde, çıkmaz ayın son çarşambasında...Sonra bir de buradan oraya gitmek istediğini söyledin. Oradan da buraya. ARTIK KARAR VERİR MİSİN LÜTFEN JAKE!!! DAHA FAZLA DAYANAMAYACAĞIM. SAÇLARIM DÖKÜLMEME BAŞLADI.

(MAGGIE ve SHEILA bir dansın son bulması gibi aynı anda ve vücutları ve kolları aynı biçimde bitirirler.)

JAKE

: Haklısın. Özür dilerim. Seni inceltmek istemedim. Affet.

MAGGIE

: Bir de yalvar bari, Jake.

JAKE

: AMA BU YALVARMAK SAYILMAZI

SHEILA

: Zaten yalvarmanı isteyen kim? (SHEILA uzaklaşmaya başlar.)

JAKE

: Lütfen gitme, Sheila.

SHEILA

: Nereye gidebilirim ki? Kalküta'ya mı? Beni köşeye sıkıştırmaya çalışma. Sıkıştırılırsam çok gerilirim ona göre.

JAKE

: Hayır öyle bir niyetim yok. Buradan uzaklaşmalıyız. Bedford'a gitmeliyiz. Hemen.

SHEILA

: Tamam. Tamam. Bedford'a gidelim. Madem istediğin bu, Bedford'a gitmek, Bedford'a gidelim öyleyse.

MAGGIE

: Ama şimdi trafik çok kötüdür. Daha önce evden çıkmak gerekirdi.

JAKE

: Ama şimdi trafik çok kötüdür. Daha önce evden çıkmak gerekirdi.

SHEILA

: İYİ DE BUNU BANA SADECE İKİ DAKIKA ÖNCE SÖYLEDİN!!! ...Senin derdin ne? Söyle misin, Jake?

MAGGIE

: Evet, senin derdin ne? Lütfen söyle misin, Jake?

JAKE

: (Maggie'ye.) Dardimin ne olduğunu bal gibi biliyorsun! Sensin!

SHEILA

: Oo demek benim! Şimdi de herşey benim kabahatim oldu öyle mi?! Yavaş yavaş bir gemiyle Brooklyn Tepelerine gitmek isteyen, olaylara net bakamayan oksimoron benim değil mi?

MAGGIE

: (Jake'e.) Bu çıtlak sesle bir yastıkta kocamak nasıl olur sence?

JAKE

: (Maggie'ye.) Artık sesini keser misin lanet olsun!

SHEILA

: (Gergin bir şekilde geriye çekilir.) Jake, beni korkutuyorsun. Seni hiç böyle görmemişim.

JAKE

: Biliyorum. Biliyorum. Bu bir dönem. Geçici bir dönem. Geçecek, merak etme.

SHEILA

: Jake, doktorunu arayacağım. Numarası nerede? Adı ne?

MAGGIE

: Edith! Evet iyi fikir Edith de gelsin. Hep beraber eğleniriz.

JAKE

: (Maggie'ye.) Bana bak, sana son defa söylüyorum. KONUŞMA!

SHEILA

: Neler oluyor?

JAKE

: (Maggie'ye.) Defol! Seni burada görmek istemiyorum! Anlıyor musun?

SHEILA

: (Korkmuş.) Tabii, tabii, anlıyorum. (Geriler.)

JAKE

: (Sheila'ya.) Sheila, lütfen gitme. Benimle kalacağına söz vermiştin. Ondan kurtulacağım. Göreceksin. Edith'i çağırırım. Edith herşeyi yoluna koyar.

MAGGIE

: (Sheila'ya.) Edith hiçbirşeyi yoluna koyamaz. Sheila. Ben onun kafasına hapsolmuş durumdayım. Aklın varsa kaç git.

JAKE

: (Maggie'ye.) Eğer senden bir tek gık daha çıkarsa, yemin ederim, seni öldüreceğim.

SHEILA

: (Geriler, çığlık atar.) Aaaaaa!

MAGGIE

: (Sheila'ya.) Kaç Sheila kaç. Ben de öyle yapmıştım, tatlım.

JAKE : (Maggie'ye.) Tamam, tamam. devam et bakalım. Ama bu odadan canlı çıkamayacaksınız!

SHEILA : (Çığlık.) Aman Tanrım!!!...Aman Tanrım!!!! (Dönüp koşarak çıkar.)

JAKE : Sheila!...Sheila!

MAGGIE : Çok eğlenceliydi, Jake. Kabul ediyorum iğrençti ama gene de eğlenceliydi.

JAKE : Bunun kime ne faydası olacak? Bunu niçin yaptın, Maggie?

MAGGIE : Kendinde ona gerçeği söyleyeme cesaretini bulamadığın için sanırım. Beni bu yüzden bu işe alet ettin. Onu terk etmek insafsızlık olurdu ve sen insafsız biri değilsin, Jake, öyle değil mi? Bu yüzden deli gibi davrandın ve kızcağız da senden kurtulduğuna memnun oldu. Asla ellerini kırılmak istemezsin, değil mi?

JAKE : Hakkında hiç de iyi şeyler düşünmüyorsun, öyle değil mi, Maggie?

MAGGIE : Bak, işte, gördün mü? Ben de aynen bunu söylüyorum. Kendinle yüzleşmekten korkuyorsun ve hakkında hüküm vermek için beni kullanıyorsun. Ardından da, kendinle ilgili hoşlanmadığın şeyler için beni suçluyorsun.

JAKE : Madem kelimelerini ağzına ben yerleştiriyorum, öyleyse neden bunu kendi çıkarıma kullanmıyorum?

MAGGIE : Ooo Jake. Çok şekersin. Dellsin ama şekersin!..Haydi artık, işini ait olduğu yerde bırak. (Üst katı gösterir.) Orası yazma köşesi... (Aşağıyı gösterir.) Burası yaşama köşesi... İyi ki cerrahlar seni örnek almıyor. Asansörlerde ameliyat yapıyor olurlardı. (MAGGIE uzaklaşmaya başlar.)

JAKE : Nereye gidiyorsun?

MAGGIE : Beyninden uzaklara, umarım. Aslında, senin de sonunda gideceğin yerel!

JAKE : Madem öyle, bana yardım et.

MAGGIE : Nasıl?

JAKE : (Çalışma masasını işaret eder.) Oradan, buraya gelebilmek istiyorum...Orada yaptıklarına güvenim var...ama burada, insanlara güvenmem gerekiyor. İşte bu çok zor.

MAGGIE : Bu herkes için çok zor Jake. Kadınların çantalarında niçin bayıltıcı sprey bulunur sanıyorsun?

JAKE : Seni yeniden görebilecek miyim?

MAGGIE : Bilmem. Bu seninle Maggie arasında. (MAGGIE çıkar.)

JAKE : (Seyircilere döner.) Sanki bir bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışıyor gibiyim, ama oluşturmaya çalıştığım bir resim yok...Ben bir boşluğum, kim olduğumun ortaya çıkmasını bekliyorum...Bu duruma nasıl düştüm?...Yo hayır, bu retorik bir soru değil. Biliyorsanız söyleyin lütfen. ...Peki. En başa dönelim. Edith hep öyle yapar. ...Alın size bir anne hikayesi daha...Altı yaşındayım, mutfakta annemin yanında oturuyorum. Annem bezelye ayıklıyor...Birdenbire yerde bir hamamböceği görüyorum...Annem, süpermanden daha hızlı bir şekilde gazeteyi kapıya gibi böceği ezip süpürgeliklere yapıştırır. ..."Hamamböcekleri nereden gelir?" diye sorarım Anneme. ..."Çöplerden" der Annem..."Demek hamamböcekleri çöplerin içinde yaşayıp çöp yer, öyle mi?"..."Hayır" der Annem. "Çöpler, hamamböceğine dönüşür"...Bunun üzerine odama giderim. Yatağıma uzanır düşünmeye başlarım. "Çöpler hamamböceğine dönüşür"...Ve aniden kafamda bir şimşek çakar...Benim annem, bir gerizekalı...Ve içgüdüsel olarak farkındayım ki, altı yaş annenizin geri zekalı olduğunu anlamanız için biraz fazla erkendir!...Düşünsenize, bütün çocukluğunuz boyunca bu kadının sizi yetiştirmesine bağlamışsınız bütün umutlarınızı...İşte o gün bir karar aldım : Asla kendimden başka kimseye güvenmeyecektim...Annemi severdim. Ama ona bir daha soru sormadım...Ama şöyle bir sorun ortaya çıktı tabii. Bugün elli-üç yaşındayım, ama hâlâ anlayamadığım pekçok şey var. ...Oo Tanrım, Julie, Julie!

(JULIE belirir. Bu otuz-beş yaşındaki JULIE 'dir. Üzerinde bir etek ve siyah bolero ceket vardır.)

JULIE : Demek unutmadın! Dün gece bir an bile uyuyamadım. Beni çağırıp çağırılmayacağını düşünüp durdum.

JAKE : Elbette çağıracaktım!

JULIE : Belki haykırışımı duymuşsunudur: "Nolur unutma Jake. Bugün mutlaka beni düşünmelisin" ..Ve unutmadın, öyle değil mi Jake?

JAKE : Evet, sanırım öyle. Elbette. Aksi takdirde burada ne işin olurdu ki? ...Aslına bakarsan, şu an benim için pek uygun değil Julie.

JULIE : Ya? Birşey mi yazıyordun?

JAKE : Bilmiyorum. Artık ne yaptığının farkında değilim. ...

JULIE : Bazı kitaplarını okudum. Aslında ilk yazdıklarını. Diğerlerini okuma fırsatım olmadı.

JAKE : Öyle mi? Nasıl buldun?

JULIE : Hoşuma gitti.

JAKE : Ama bayıldığını söyleyemezsin değil mi?

JULIE : Hayır. Ama her biri bir öncekinden bir parça daha iyiydi.

JAKE : Peki sence sorun ne?

JULIE : Onlar seni yansıtmıyor. Kendin olmalısın Jake. Ha bir de, kitabın sonunu aceleyle getirme. Başka bir kitaba başlamak istediğin için kitaplarının sonunu aceleyle getiriyorsun.

JAKE : Ne demek istediğini anlıyorum. Aynı şeyi insanlara da yapıyorum. ...Julie, bugün çok uzun bir gündü. Bir türlü bitmek bilmedi. Bu konuşmaya yarın devam etmemizin bir mahsuru var mı?

JULIE : Ama yarın çok geç olur, Jake. 12 Ekim bugün.

JAKE : İyi ama ne...?

JULIE : Yaşgünüm. ...Otuz beşime basıyorum.

JAKE : A tabii, elbette Julie! Elbette! ...

JULIE : Bakalım üzerime ne giydirmişsin. Aynan nerede? Beni nasıl giydirdiğini görmek istiyorum. (Hayali bir duvar aynasını görür. Oraya gider ve kendine bakar.) Tabii ya. Kahverengi süet ceketim. Bu en sevdiğin kıyafetimdi. ..Üstelik çikolata lekesi de yok artık.

JAKE : Temizlettim. Sonra da Molly'ye verdim. Kendisi istedi.

JULIE : Buna memnun oldum. (JULIE döner ve kendine yeniden bakar.) Demek otuz beş böyle birşey.

JAKE : Farklı birşey hissediyor musun?

JULIE : Yoo. Aslında pek farklı görünmüyorum ki! Neredeyse hiç yaşlanmamışım.

JAKE : Farkındayım. Yaşgününde seni yaşlandırmaya kıyamadım.

JULIE : Kahretsin, Jake. Herşeyin dizginlerini elinde tutmaya çalışmaktan vazgeçer misin lütfen. Otuz beş yaşındayım. Beni otuz beşinde yap!

JAKE : Tamam tamam. Otuz beş yaşındasın.

JULIE : (Yıldırım çarpmış gibi, başını ve karnını tutar.) Hey! Suratıma tokat yemiş gibi oldum...Otuz beş böyleyse elli üç nasıl bir şey?

JAKE : Tokat değil de, daha aşağılarda bir yere tekme yediğini düşün!

JULIE : (Geliş JAKE 'in yanında durur, oynaya bakar.) Ama böyle daha doğru görünüyor. Sen ve ben. Şimdi bir çiftle benzedik işte...Bana söz ver. Senin uzun süre yaşamamı istiyorum, Jake.

JAKE : Niçin?

JULIE : Sana ihtiyacım var. Yoksa kim beni geri getirir?

JAKE : Seni düşünen tek kişi ben değilim.

JULIE : Hayır, ama sen benim istediğim şekilde beni düşündürüyorsun.

JAKE : Belki bunu yapmamalıyım.

JULIE : Bu ne anlama geliyor?

JAKE : Sen fazlasıyla mükemmelsin, Julie. Çok güzelsin, çok akıllı, çok tatlı, çok anlayışlı. Hiç bir kadın senin eline su dökemez. Hepsi yedek kılıbesinde bekliyor, belki onlara da bakarım diye umuyorlar.

JULIE : Ama niçin böyle yapıyorsun? Ben o kadar kötü müydüm ki beni olduğum gibi görmek istemiyorsun?

JAKE : Anlamıyor musun Julie? Seni getirdiğimde yalnız sen değil, ben de olduğumdan daha iyiyim. Çekici, komik, romantik, sevimli. Karşı koyulamaz biriyim resmen!

JULIE : Ben kendi adıma bunu istemiyorum. Beni bir mabet haline getirme. Aile albümünde rötuşlanmış bir fotoğraf olmak istemiyorum ben. Kendim olmak istiyorum. Hatıraların bile biraz saygıya ihtiyacı vardır. Aksi takdirde eğer hala birlikte olsaydık beni sevip sevmeyeceğini hiç bir zaman anlayamam.

JAKE : Tabii ki severdim!

JULIE : Hayır, bu belli olmaz. Sevdiğin sadece bir ideal. Her erkeğin kafasındaki hayal. Asla yaşanmayan bir kadını! Ama aslında yaşıyoruz Jake. Beni her geri getirdiğinde Natalie Wood'un gençliği gibi olacak, ve "Uçan Rahibe'deki Sally Field gibi davranacaksam, sana saygım kalmaz. Senin için yeterince kadın olabildiğimi görmek istiyorum. Aksi takdirde sen de benim için yeterince erkek olamayacaksın. Eğer sen benden önce ölmüş olsaydın seni komik, sevecen ve seksi olarak muhafaza ederdim ama zaman zaman yapmış olduğun eşeklikleri de bir köşede unutmazdım. Seni olduğun gibi isterdim, anlıyor musun!...Birine kızabilmek ne kadar güzelmiş, unutmuşum!

JAKE : (Seyircilere.) Bayan Jakenstein'in yaratılışını izlediniz. (TELEFON çalar. JAKE ahizeyi kaldırır..)

JULIE : Bütün kari kocalar kavga eder. Nesi var bunun? Bu gayet normal bir şey.

JAKE : (Telefona.) Alo?

JULIE : Bu gayet insani bir davranış.

JAKE : (Telefona.) Maggie?

JULIE : Hatırlasana, bazen ne biçim kavga ederdik.

JAKE : (Telefona.) Ne haber?

JULIE : Hatırlıyor musun, bir keresinde donmuş pirzolatı suratına fırlatmıştım. Tam kaşının üstüne isabet etmiş...

JAKE : (Julie'ye.) Julie, bir dakika izin verir misin? Maggie arıyor.

JULIE : Oo. Afedersin. Tabii.

JAKE : (Telefona.) ...Nerelerdeydin?...Fransa'da balkonda mı?...Ooo Balonda! Demek balon turu yaptın ha? ..Çok hoş. ..Yo, ben de iyiyim....Neredesin?...Ciddi mi? Buraya beş dakika.

(JULIE başıyla işaret eder: "Buraya çağır.")

JAKE : Ben de işimi bitirmek üzereydim.

(JULIE ona el sallar. Başıyla işaret eder: "Çağır onu!")

JAKE : Bir saniye bekleyebilir misin, Mag? (Mikrofonu eliyle kapatır. Julie'ye.) Ne?

JULIE : Onunla görüş. Gelmesine izin ver. İkiniz için de iyi olur.

JAKE : Sen buradayken mi? Asla! Daha biraz önce buna benzer bir olay yaşadım. Dünyanın hangi köşesine gitmesi gerektiğini anlamaya çalışan Sheila adında bir kız şu anda sokaklarda başıboş dolaşıyor.

JULIE : O geldiğinde ben giderim. Seni o aradı, Jake. Belli ki bu onun için önemli.

JAKE : (Ona, ardından telefona bakar.) Maggie? Dinle, buraya gelsene. Harika. ...On dakikaya kadar görüşürüz. ..Ben de. Hoşcakal. (JAKE telefonu kapatır.) Benim Maggie ile görüşmem seni rahatsız etmiyor mu?

JULIE : (Gülümser.) Hayır. Ben sıramın yeniden gelmesini bekliyorum.

JAKE : (Endişeli.) Niçin böyle söyledin? Kulağıma bir şey mi çalındı? Sana gün, saat falan mı verdiler yoksa?

JULIE : Hayır, endişe etme. Benim acelem yok.

JAKE : Seninle görüşmek çok güzeldi. Peki, oldu ... yine görüşelim, tamam mı?

JULIE : Bir şey unutmadın mı?

JAKE : Ne?

JULIE : Yaşgünü hediyemi bekliyorum.

JAKE : Hediyeni mi? Ama, ama bir şey almadım ki, hem sana ne verebilirim?

JULIE : Verebileceğin bir şey var.

JAKE : Ne?

JULIE : Molly!...Yaşgünümde beni Molly ile tanıştırmaya söz vermiştin.

JAKE : Ama Julie. Bunu şimdi yapamam.

JULIE : Ama söz vermiştin Jake. Ya başına bir iş gelirse, ya ölürsen? Bu benim için belki de son fırsat. Hatta Molly için de son fırsat belki. Bunu yapmak zorundasın, Jake.

JAKE : Ama birazdan Maggie burada olacak.

JULIE : Daha on dakika var. On dakikada çok şey halledebiliriz.

JAKE : Kendi kendime yaptığım bir tartışmayı kaybediyor olmama inanamıyorum...Tamam, tamam. Otur söyle...Hayır. Geri çekil. Şuraya. Karanlıkta dur.

JULIE : Niçin?

JAKE : Niçin bilmiyorum. Ama şu anda çok gerginim. Bana ateşle oynuyormuşuz gibi geliyor.

JULIE : Merak etme birşey olmayacak, Jake. Gerektiği gibi ciddi olacağım.

JAKE : Bence bu tarihe geçecek bir vaka. Fil Adamla aynı kategoriye girer herhalde...Tamam, başlıyoruz. (JAKE döner ve düşünmeye çalışır. Sonra durur.) Kaç yaşında?

JULIE : Kim?

JAKE : Molly. Kaç yaşında olmasını istiyorsun?

JULIE : Bugünkü yaşında. Büyümüş. Onu hiç görmediğim şekliyle. Onun da beni hiç görmediği şekilde. ..Ben hazırım Jake. (JULIE karanlığa çekilir.)

JAKE : ...Peki. Haydi başlayalım bakalım.

(JAKE döner ve MOLLY belirir. MOLLY yirmi-bir yaşındadır. Julie'nin giydiği stilet ceketin aynısını giymiştir. MOLLY henüz Julie'yi görmemiştir. MOLLY, Jake'e bakar.)

MOLLY : Selam, Baba. İyi misin?

JAKE : Evet canım. İyiyim.

MOLLY : Niçin beni çağırdın? Hasta falan değilsin, değil mi?

JAKE : Yo yo, bir şeyim yok ama...bak, belki bu sana biraz garip gelecek ama, Molly...

MOLLY : Ne oldu? Ne var?

JAKE : Seni görmek isteyen biri var.

(JAKE gözlerini Julie'ye doğru çevirir. MOLLY döner ve onu görür. MOLLY önce şaşırır ve korkuyla geriye doğru bir adım atar.)

JULIE : Selam Molly.
(MOLLY'nin kafası karışmıştır.)

JULIE : Korkma Molly. Endişe edecek bir şey yok...Jake, bakar mısın? Sanırım bunu kabullenemedi. Böyle olmamalı. Onun bunu kabullenmesine yardım etmelisin. Molly, hayatım seni korkutmak istemedim.

JAKE : Tamam, bir dakika. Sanırım yeterince detaylı düşünmedim. Baştan başlayalım...

MOLLY : HAYIR! Gerek yok...Şimdi anladım. Sorun yok.

JULIE : Emin misin?

MOLLY : Elbette. Kesinlikle...Selam Anne.

JULIE : Selam Molly. ...Gelip şöyle yanıma oturmak ister misin? Ne dersin?

MOLLY : Elbette. (MOLLY geçip Julie'nin yanına kanepeye oturur.) Sana sormak istediğim milyonlarca şey var. Hep bahsini duyduğun biriyle karşılaşmak gibi bir şey bu. Bir film yıldızı ile karşılaşmaya benziyor. Ama bu benim annem. Senden imzalı resmini istemem gerekir mi?

JULIE : Tarzına bayıldım, Molly. Çok havalı bir kızımız var, değil mi, Jake?

JAKE : Evet, Julie.

JULIE : Beni hatırladığından farklı mıyım sence?

MOLLY : Resimlerdekinden daha güzelsin. Düşündüğümünden daha genç gösteriyorsun.

JULIE : Baban biraz rötuş yaptı da ondan.

MOLLY : Şuraya bak, şimdi fark ettim. Seninle aynı ceketi giymişiz.

JULIE : Harika değil mi? Baban için bu fotokopi çekmek gibi bir şey. (JULIE Molly'nin eline bakar. Parmaklarında dört farklı yüzük vardır.) Yüzüklerin çok güzel. Nereden aldın?

MOLLY : Bu senindi.

JULIE : Evet. En sevdiğim yüzüktü o.

MOLLY : Bunu, babam onaltı yaşına bastığımda vermişti. Bunu da Maggie geçen Noel'de verdi. Bu da bir arkadaşımдан.

JULIE : Peki, anlat bakalım şu arkadaşını. Zaten bu tlr dedikodular için geldim Kimdir, nedir?

MOLLY : Şu anda Yale'de. Tiyatro Bölümünde. Onunla tiyatrodan tanıştım. Oyunu vardı.

JULIE : Aktör mü?

MOLLY : Hayır. Dekor tasarımcısı. Ayrıca da mimari bölümünden mezun. ...

JAKE : (MOLLY ve JULIE konuşmaya devam ederler ama konuşmanın devamı mim şeklindedir. Heyecan ve coşkuları aynı devam eder. JAKE seyircilere döner.)

JAKE : (Seyircilere.) Burada hiç bir zaman gerçekleşmemiş ve gerçekleşmeyecek bir sohbeti dinliyorum. Ama bu benim için öylesine gerçek ki Görünüşe bakılırsa onlar için de öyle...Onların sevinçli, kahkahaları, yeniden doğan yakınlık ve paylaştıkları sevgi benim yarattığım bir şey. Aklıma şu soru geliyor: Bu yakınlığı yaratabildiğime göre, niçin bunu kendi hayatımda yaşamıyorum?

MOLLY : Birlikte yaptığımız en güzel şey neydi? Senle başbaşa, sadece ikimiz..

JULIE : Hamm, bilmem ki. Pek çok şey. Birlikte gittiğimiz ilk film mesela.

MOLLY : Hatırlıyorum. "101 Dalmaçyalı".

JULIE : Evet. Ya da bindiğin ilk at.

MOLLY : Chiquita. Sapsarı yelesi vardı.

JULIE : İlk kez bir arkadaşının gece yatısına kalması.

MOLLY : Cynthia Gribble. Gece yarısı midesi bulanıp, her tarafına kusmuştu.

JULIE : Sen de benim yanıma gelip, "Anne, galiba Cynthia beni sevmiyor." demiştin.
(İKİSİ de buna gülerler.)

JULIE : Peki sana en büyük keyif veren anıların hangileri?

MOLLY : Hemen söyleyebilirim. Atlantic City'de seninle otelde kalıyorduk. Oda servisini arayıp kendi yemeğimi sipariş etmeme izin vermiştin.

JULIE : Duştan çıktığımda odada iki dondurma bir de çikolatalı pasta bulmuştum.

MOLLY : Ve onları geri göndermediğin için senin dünyanın en iyi annesi olduğunu düşünmüştüm.
(İKİSİ konuşmalarına mim olarak devam ederler. JAKE seyircilere döner.)

JAKE : (Seyircilere.) Şimdiye kadar bunu benden başka yapan olmadı mı yani? Hiç sanmam. Aranızda gecenin üstünde gözlerini tavana dikip beş on yıl önce ölmüş olan annesi ya da babasıyla konuştuğunu hayal etmeyen kaç kişi vardır? Yaşasaydılar nasıl olurdu? Hala sizi minik bebeği olarak mu görürdükü? ...Ya da üniversitede aşık olduğunuz kişi. Gidip başkasıyla evlendi. Eğer onunla değil de sizinle evlenseydi hayatınız nasıl olurdu?...Buna benzer sahneleri hepimiz oynamışsınızdır. Hepimiz. ..Ama benim sorunum şu: Ben bunu sürekli yapıyorum.

MOLLY

: (Julie'ye) ...Bu hiç bitmesin istemişim. Hiç bitmemek istemedim. ...Senin de hep öyle kalmanı istemişim...Ooo, öyle demek istemedim.

JULIE

: Biliyorum, canım.

MOLLY

: Böyle bir şey söylememeliydim.

JULIE

: Esas ben seni bırakıp gitmemeliydim. Bana çok kızmış olmalısın.

MOLLY

: Hayır, kızmadım. Nereye gittiğini bir türlü anlayamadım. O kadar hızlı oldu ki. Hep geri döneceğini düşündüm. Başucumdaki resminden başka hiçbir şey yoktu "anne" diyebileceğim. Her gece onunla konuşurdum. Hatta bazen bana gülümserdi. Bazen sesini duyardım, sakinleşmemi sağlardı. Bana yol gösterirdin. Endişe etme derdin. Beni sevdiğini söyledin...Ama bir gün, o sesi artık duymamaya başladım. Sana sesleniyordum ama hiç bir şey duymıyordum artık. Resmi elime alır, sarsardım. "Konuş benimle. Konuş"...ama resim sadece donuk bir şekilde bana bakardı...İşte o zaman kendimi çok.. .. kandırılmış hissettim.

JULIE

: Bunlar için üzgünüm Molly. Birlikte geçiremediğimiz bütün o yıllardan dolayı çok üzgünüm canım.

JAKE

: (Seyircilere.) Birden bunun fazla ileri gittiğini düşündüm...(Molly'ye.) Geç oluyor, Molly. Maggie birazdan burada olur.

MOLLY

: Hayır, hayır. Daha bitmedi. (Julie'ye.) Haydi anlat Anne. Bana bilmediklerimi anlat. Hatta ne anlattıysan anlat ama hiç susma.

JULIE

: Bunu yapamayız hayatım. Maggie gelmek üzere. Gitmeliyiz. Zaten Babanın çok zamanını aldık.

MOLLY

: Ama bu Babanın zamanı değil. Bizim zamanımız. Gitmeni istemiyorum.

JAKE

: Molly, bunu tekrarlarız. Başka bir zaman.

MOLLY

: Ne zaman? On yaşından beri bu anı bekledim. Onun gitmesini istemiyorum.

JULIE

: Merak etme bebeğim. Baban bana verdiği sözü tuttu, sana verdiği sözü de tutar. Geri geleceğim, söz.

MOLLY

: HAYIR!!! Vermont'da da öyle demiştin ama bir daha dönmedin. Sana güvenmiyorum. Ona da güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum.

JAKE

: (Seyircilere.) Bu tanıdık bir laf. Bu cümleyi kullanması tesadüf değil.

MOLLY

: (Julie'ye.) O yılları geri istiyorum. Seninle geçiremediğim on bir yılı istiyorum. Şu anda bu yılların acısını çıkarma fırsatımız varken beni bırakıp gitme.

JAKE

: Molly, hiç kimse on bir yılını sana geri veremez. Böyle bir şey mümkün değil. Bu sadece bir oyun. Bu oyunu sürdüremeyiz.

MOLLY

: Senden bu oyunu oynamamı ben istemedim ki. Beni buraya sen getirdin. Annemi de öyle. On bir yıl sonra bizi bir araya getiriyorsun ve bize vere vere on dakika veriyorsun öyle mi? Niçin? Niçin bunu yaptın? Bu çok insafsızca!

JULIE

: Ama bunu ben istedim, Molly.

MOLLY

: Hayır, sen istemedin. O istedi. Bizi buraya o getirdi. O bunları düşünmeseydi, buraya gelemezdik. (Jake'e) Peki şimdi ne yapacaksın? Bu senin lanet olası oyunun değil mi? Sen başlattın, sen bitir bakalım.

JULIE

: Molly, yapma.

MOLLY

: (Jake'e.) Neden bizi kendi halimize bırakmadın? Neydi görmek istediğin, ha?

JAKE

: İkinizi de mutlu görmek istemişim.

MOLLY

: İmkansız olanı gerçekleştirerek mi?

JAKE

: Hayır, o kadar imkansız değil...İkinizin birlikte güldüğünüzü gördüm. Bunu görmek beni mutlu etti.

MOLLY

: Bunun bir oyun olduğunu anlamayan bir tek sen varsın sanırım. Ne olacak bize? Aklının bir köşesine kavrılıp bekleyecek miyiz? Annemin bir sonraki yaşgününe kadar ya da "Hiç Yaşanmamış Yıllar" adlı oyununun ikinci perdesi başlayana kadar?

JULIE

: Jake, kes artık. Başka bir şey duymak istemiyorum.

MOLLY

: Kesemez. Bundan öylesine zevk alıyor ki. Bunu bırakması imkansız. Bu evde tek başına oturup başka hiçbir şey yapmayacak. Başka bir yaşantısı olmasından öylesine korkuyor ki Onun yaşantısı işte bu! Öyle değil mi Baba?

JAKE

: Herkes öyle söylüyor.

MOLLY

: Öyleyse bırak bunu!

JAKE

: Zamanı gelince bırakırım.

MOLLY

: Zamanı gelince değil. Zamanı geldi bile. Zamanı bugün. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Eğer sorun Annemin ölümünse, bu senin kabahatin değildi. Benim onu kaybetmiş olmam senin kabahatin değil.

JAKE

: Kendini suçlu hissetmek için kabahatli olman gerekmez.

MOLLY : Kendini suçlu hissedersen herşey düzelecek diye de bir şey yok. ..Bence şimdi Annem ve ben buradan gitmeliyiz, öyle değil mi?

JAKE : Biri elimden oyuncaklarımı almak istiyormuş gibi bir duygu bu.

MOLLY : Herkesin bir gün oyuncakları bırakması gerekir...Haydi Anne. Gidelim.

JAKE : İkiniz birlikte çıkmayın.

MOLLY : Niçin? Komşulardan mı çekiniyorsun?

JAKE : Hayır bu çok dramatik olur. Çok nihai. Çok perdeyi indiren. Casablanca'da kalkan uçağın ardından bakan Rick gibi hissedilirim kendimi. ...Haydi "haftaya görüşürüz"de ve okuluna dön.

MOLLY : Ama bu oyunu devam ettirmek olmaz mı?

JAKE : Olursa olsun. Son bir kerecik.

MOLLY : Madem öyle. (Saatine bakar, kitaplarını alır.) Aman Tanrım, saat kaç olmuş böyle. Yarın sınavım var. İyi geceler Baba. Sana iyi uykular. Çok yorgun görünüyorsun. (MOLLY Jake'i yanından öper.) Seni seviyorum...İyi geceler Anne. Seni görmek çok güzeldi. Harika görünüyorsun.

JULIE : (Jake'e.) Ona bir veda öpücüğü verebilir miyim? Merak etme bunu operaya dönüştürmem.

JAKE : Sen bilirsin. Ben artık oynamıyorum. (JULIE döner. MOLLY'ye bakar. JULIE koşup onun kollarına atılır. İKİSİ sarılır.)

JULIE : Seni seviyorum, bebeğim.

MOLLY : Ben de seni seviyorum, Anneciğimi. (MOLLY döner ve çıkar.)

JULIE : Hediye için teşekkürler, Jake.

JAKE : Bir dahaki sefere hediye çeki alıyorsun bilmiş ol. (KAPI çalar.)

JAKE : Bu Maggie. Artık çıkmalısın.

JULIE : Daha değil. Benim için yapman gereken bir şey daha var.

JAKE : Havhav'ı görmek istiyorsan unut. Oniki yaşında öldü.

JULIE : Gerçek bir veda öpücüğü istiyorum.

JAKE : Bence fiziksel temas iyi bir fikir değil, Julie. Bu gibi şeyler için bazı kelimeler kullanıyorlar bilirsin.

JULIE : (Yaklaşır ve kollarını boynuna dolar.) Hiç bir şey yapman gerekmiyor. Bu da benim fantazim. (İKİSİ öpüşür. Sıcak ve sevgi dolu bir öpücüktür. KAPI yeniden çalar.)

JULIE : Elveda Jake.

MAGGIE : (Girer.) Selam.

JAKE : Selam.

MAGGIE : Seni görmek güzel.

JAKE : Çok iyi görünüyorsun.

JULIE : Sakın bu fırsatı kaçıрма Jake. (JULIE gider.)

JAKE : (Maggie'ye.) Nasılsın?

MAGGIE : Gergin ama dingin...Ya sen?

JAKE : Ben de çalışkan bir tembellik içindeyim.

MAGGIE : Ev iyi görünüyor. Yeni birşeyler mi aldın?

JAKE : Sadece bugünkü gazeteyi...Senin dairen nasılı?

MAGGIE : Çirkin. Ama pencereden benimkinden daha iyi daireleri çok güzel görebiliyorum.

JAKE : Formda görünüyorsun. Koşuyor musun hâlâ?

MAGGIE : Hayır. Sadece koşu bandında. Olduğum yerde koşmayı seviyorum. Bir yere gitme arzusu yok içimde.

JAKE : Otursana, tabii istersen. Kanepenin şu tarafı senin zaten.

MAGGIE : Ooo, şey..avukatımdan boşanma işlemleri konusunda bir mektup alırsan, dikkate alma.

JAKE : Öyle mi? N'oldü? Vaz mı geçtin?

MAGGIE : Hayır. Avukatım öldü de. ..Yeni bir avukat bulmam gerekiyor.

JAKE : Bu hepimizin sorunu. ..Bir şey içer misin? İçki? Kahve?

MAGGIE : Hayır, teşekkürler. Akşam yemekle buluşuyorum....şey yanı biriyle yemeğe çıkıyorum...Tamam, kabul ediyorum, ne var bunda? Biraz gerginim.

JAKE : Elbette. Zaten benim suratımdaki gülümseme de kiralık. ...Eee, yeni bir işe başlamışsın galiba, nedir?

MAGGIE : Aa, evet. Wang'a iş yapmaya başladım.

JAKE : (Baş sallar.) Anladım. Nasıl biri şu Wang?

MAGGIE : Aslında Wang diye biri yok. Hani şu sinsî televizyon reklamları olan bilgisayar şirketi var ya, o. Beş erkek ve beş kadın toplantı masasının etrafında, daha birinin konuşması bitmeden diğeri başlıyor. Bu arada hızlı geçişler var. Ayakkabılar, kulak memesi kaşına falan. Daha ne olduğunu anlamadan reklam bitiyor. Çok etkileyici. Ama tabii daha kimse Wang nedir anlamış değil.

JAKE : Ben bildiğimi sanmıştım ama besbelli yanlışmışım.

MAGGIE : Herneyse önemli değil zaten...Oo Jake! Konuşmamızın ilk kısmını atlatmış olmamıza çok memnunum.

JAKE : Seni çok iyi anıyorum. Bana da Kafka'dan bir sahne oynuyormuşuz gibi gelmişti.

MAGGIE : Komik bir adamsın biliyor musun, Jake.

JAKE : Ya sen? Mutlu musun?

MAGGIE : Mutlu? ...Yo, mutlu olduğumu söyleyemem. Ama on azından aklımdan gidip Kalküta'da mutluluğu aramak geçmiyor.

JAKE : (Gülümser.) Kalküta ha? ...Sheila ile olan konuşmamızı hatırlıyor musun. Çok komikti değil mi?

MAGGIE : Sheila da kim?

JAKE : (Duraklar. Ona bakar.) Kahretsin! Pardon! Zaman ve mekan kavramım tam olarak yerine oturmuş değil.

MAGGIE : Onlardan uzak duramıyorsun değil mi Jake....Tanrım, ne garip!

JAKE : Nedir garip olan?

MAGGIE : Beni buradan uzaklaştıran şeyi hâlâ çekici buluyorum aslında.

JAKE : Bu bayağı umut verici bir laf.

MAGGIE : Umut falan vermeye çalışmıyorum. Bir evliliğin sürmesi için bence çekicilikten fazlası gerekir.

JAKE : Ben de öyle düşünüyorum....Eee, nedir seni buraya getiren şey?

MAGGIE : Seni görmek istedim. Biraz konuşmak.

JAKE : Çok önemli bir şey söyleyecek gibisin.

MAGGIE : Sanırım bu akşam birlikte yemeğe çıkacağım adam bana evlilik teklif edecek.

JAKE : Anlıyorum. Evet, bu kesinlikle önemli kategorisine girebilecek bir şey. Hatta evimde yangın çıktı ile aynı kategoriden olduğu bile söylenebilir...Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?

MAGGIE : Evet demekten korkuyorum.

JAKE : Kim olsa korkar. ...Peki seni korkutmasının sebebi ne?

MAGGIE : Aramızda herşeyin bitecek olması.

JAKE : Doğru, bu bizim ilişkimize bayağı sekte vurur. ..Tabii...Ne yapıyor?

MAGGIE : Beni dinliyor. Benimle ilgileniyor.

JAKE : Bu işten iyi kazanıyor mu bari?... Ben sana mesleğini sormuştum.

MAGGIE : Tanrım!

JAKE : Ne oldu?

MAGGIE : Ben burads sana yirmi dakika sonra hayatımın en önemli kararını verebileceğimden söz ediyorum ama senin bu konuya en ufak bir ilgi gösterdiğin yok, ancak ucu sana dokunacak olursa yaşantım seni ilgilendiriyor.

JAKE : Yanılıyorsun. Tabii ki beni ilgilendiriyorsun. Mesela, hastalansan endişelenirim. Evlenirsen de öfkeden kudururum.... Bence bu gayet makul bir tavır çünkü benim için hâlâ bir şey ifade ediyorsun.

MAGGIE : Senin de benim için anlamın büyük Jake. Ama bu bizim yeniden bir araya gelmemizden bağımsız bir durum.

JAKE : O herifle bir araya gelmen için seni desteklemiyor olmam sence aptallık mı?

MAGGIE : Ne konuşursak konuşalım, bunu tartışmaya çeviriyoruz.

JAKE : Evet. Üstelik bir türlü konuşma hakkı verilmeyen kişi ben oluyorum. Maggie, eğer aklımdan geçen altı ay önce kaldığımız yerden devam etmekse, hiç buraya uğramadan o yemeğe gitmen gerekirdi. Çünkü altı ay önce buna benzer şeyler yapıyordun.

MAGGIE : Altı ay içerisinde bir şeylerin değişmiş olmasını umuyordum.

JAKE : (Omuzunu silkeler.) Değişti. Seni dikkatle dinleyen bir adam buldun kendine.

MAGGIE : Lütfen yalnızca ağızından çıkan kelimeleri dinleme Jake. Hislerimi dinle. İçim acı dolu. Senin ve benim acımla dolu. Bu hisleri görmeden hiç bir yere ulaşamayız. Elleri arkadan bağlı birbirine uzanmaya çalışan iki insan gibiyiz.

JAKE : (Kafası karışmış bir şekilde.) Acılarımızı görmemiz gerekir derken neyi kastediyorsun? Benim ağızdan çıkan kelimeler sadece seslerden oluşmuyor.Bu kelimeler hislerimi, duygularımı da taşıyor. İlgileniyorum. Seviyorum. Özlüyorum. Kızıyorum. Çaresiz kalıyorum. Bazen umutluyum ama çoğu zaman kafam karışık. Bunlar sana bir şey ifade ediyor mu? İstedğin bu mu?

MAGGIE : Evet, Jake. Böyle bir şey.

JAKE : Hah, nihayet. Şimdi ne yaptım bana söyle ki aynıdır bir daha yapabileyim.

MAGGIE : Bence senin bir parçan burada benim yanımda, benimle konuşuyor ve beni dinliyor. Ama bir de diğer parçan var. Yazar olan parçan. Orada, yukarıda, ofisinde dikilmiş bizi izliyor. Olaylardan, hislerimizden tamamiyle soyutlanmış bir şekilde. Ve işte bize engel olan da o, Jake. Bizim sorunlarımız onu ilgilendirmiyor. O röntgenci sadece. Bizi yönlendirmek istiyor. Ve onu kendinden uzaklaştırılmaz, kendine güvenmezsen Jake, hislerine güvenmezsen, onun gerçek olarak kabul ettiği şeye değil de kendi hislerine güvenmezsen, hiç bir zaman ne benimle ne de bir başkasıyla kendini güvende hissetmeyeceksin..Bu da çok büyük bir kayıp olacak.

JAKE : Tanrım, Maggie öyle konuşuyorsun ki ben sanki dünyadan kopuk insanlık dışı bir yaratığım.

MAGGIE : Hayır. Ama yalnızsın. Çok uzun bir süre önce kendini oraya koydun. Orası sana güvenli geliyor çünkü. Benim senden bir tek isteğim var. Çık oradan aramıza katıl. Seni seven pek çok insan var Jake. Buna inan.

JAKE : (Açıklamaya çalışarak.) Ben kendi isteğimle gözlemlemiyorum. Kendi tercihimle yalnız değilim. Yazar olmanın sebebi, bu işi iyi yapmam değil..Hayatta kalmak için yazıyorum. Beni reddetmeyen tek şey bu. Yaratığım kişiler beni kayıtsız şartsız seven tek yaratıklar. Buna mecburlar çünkü onlara ben hayat veriyorum. Peki ya sen, sen beni kayıtsız şartsız sevebilir misin Maggie?

MAGGIE : Ben o kadar mükemmel değilim. Ayrıca beni dünyaya getiren sen değildin; Jake. Bunu annem yaptı. Ama itiraf etmeliyim ki seni kendime ondan daha yakın hissediyorum.

JAKE : Ciddi misin? Garip, benim bulunduğum noktadan bana kilometrelerce uzaktaymışsın gibi görünüyor.

MAGGIE : Hayır Jake. Bence biz çok yakınız. Yemin ederim. Bence aramızda sadece iki üç santimetre var.

JAKE : Bu hiç önemli değil. Tanıdığım birçok çiftin arasında okyanuslar var. Üstelik bunun farkında bile değiller.

MAGGIE : Ben farkındayım ama. Ayrıca bundan daha iyisini yapabileceğimize inanıyorum.

JAKE : Bunu bütün samimiyetimle söylüyorum: Keşke senin kadar akıllı olsaydım.

MAGGIE : Seninle evlenene kadar bu kadar akıllı değildim. Beni düşünmek zorunda bırakan sen oldun. Gözlem yapmak zorunda bıraktın.

JAKE : Demek sende de bir gözlemci var. Öyleyse senin gözlemci ile benim gözlemci birlikte çekip gitsinler. Belki o zaman başbaşa kalabiliriz.

MAGGIE : Tamam. Eğer kalmamı istiyorsan kalırım. Geri dönmemi istiyorsan dönerim.

JAKE : (Gülümser.) Çok üç kağıtçısın. Buna hemen evet diyeceğimi biliyorsun. Ama benim bunun yürümeyeğini bilecek kadar akıllı olduğumu bilecek kadar da akıllısın. Bunu biliyorum, haklısın. Ben o iki üç santimetre geçene kadar, ben o iki üç santimetre kavramını anlayana kadar, başımız deritten kurtulmayacak.

MAGGIE : Biliyor musun, Jake. Birbirimize karşı biraz sert davranmış olabiliriz ama bu şimdiye kadar aramızda geçen en güzel konuşmalardan biriydi bence.

JAKE : Öyle mi dersin. Ben "seni seviyorum" diye biten filmleri seyrederek büyüdüm. Benim güzel konuşma kavramım biraz farklı sanırım.

MAGGIE : Belki bizimki de öyle biter. Bunun bir film olmadığını anlayacak olursan tabii...Yemeğe geç kaldım.

JAKE : Ona bu akşam "evet" demeyeceksin değil mi? Ne yani bu herif aradaki mesafeyi bir santime falan mı indirdi, ne yaptı?

MAGGIE : Hayır ona evet demeyeceğim...Öncelikle senin bir sonuca varmanı bekleyeceğim.

JAKE : Demek elimde cıvılcı beni burada bırakacaksın öyle mi? Ne olmasını umuyorsun, ne olabilir ki?

MAGGIE : Silkeleniş. Yıldırım. Mucize.

JAKE : Harika, demek yalnızca peygamber olmamı istiyorsun öyle mi?

MAGGIE : Hayır, ben Jake olsan razıyım....Hoşcakal Jake. (MAGGIE çıkar.)

JAKE : (Seyircilere.) Bir kadın uğruna dağları aşan, çölleri geçen erkekler olmuştur. Bense üç santime takıldım. ...Belki şöyle ortaya ağırlık falan koysam...Demek silkeleniş, yıldırım ve mucize gerekiyor. ...İyi de bunları nerede satıyorlar?...Bir dakikal..Son bir Anne hikayesi...Aslında Anne ve Baba hikayesi....Bu durumla bağlantısı olabilir ... On yaşındayım, caddede arkadaşım Sal ile yürütüyoruz...Diğer taraftan bize doğru yanında yarı yaşında bir kadınla babam yaklaşıyor...Öyle kadınlara o zamanlar hafif meşrep derdik...Neyse babam beni görmedi arsa Sal babamı gördü ve "Jake baksana. Şu Baban değil mi?" dedi...Ben de, bilmiyorum, ya babamı

korumak için, ya da utancımın, "hayır, ama babama çok benziyor" demişim. ..Sonra eve geldiğimde ne dürttü bilmiyorum ama bunu gidip anneme anlattım. Doğru olanı yapma isteği herhalde ama kimin için doğru, orasını bilmiyorum. ..O akşam babam eve geldiğinde annem babamın kolundan tuttuğu gibi çekip odama getirdi, odanın ışığını açtı ve "söyle, haydi söyle ona Jake. Gördüklerini ona da anlat!" dedi. ...Kaçıp gitmek, bir deliğe kıvrılmak ya da oracıkta ölmek istediğimi hatırlıyorum. Ama annem zorla konuştu beni. ..Babam da gözlerini gözlerime dikti ve bana "yalan söylemeye utanmıyor musun?" dedi. "Başkasını görmüşsün beni değil". Böylece işin içinden çıktı ama sonradan bana bunu ödetti ...Anneme ihanetinden dolayı babamdan , bana ihanetinden dolayı annemden, ikisine birden ihanetinden dolayı da kendimden nefret ettim... Zamanla, herşey gibi, bu da üzcrinden geçen kırk yıl içerisinde unutulup gitti..Ama sonuçta, bir günde üç ihanet yaşamış biri için üç dört santim hiç de kolay aşılacak bir mesafe değil anlayacağınız...Özellikle de kimseye güvenmemiş biri için....Al sana silkeleniş iştel (Açığa bakar.) Ne dersin, Karen?... Karen?... Neredesin?...Karen sana sesleniyorum. (Seyircilere.) Bunu hiç yapmamıştı...Karen, benim Jake. Sana ihtiyacım var...Haydi gel, üzerine ne istersen giyebilirsin, ben öderim merak etme. Neredesin? (Seyircilere.) Bu korkunç. Lütfen gitme. Şu anda beni yalnız bırakamazsın...Edith!..Lütfen ortaya çık. Saliya kadar bekleyemem...Acil yardıma ihtiyacım var. Gülmeye ...esprilere, dalga geçmeye. "Kendini Sev, Diğerlerini Beccr" hoştu değil mi?...Molly? Julie? Siz de mi? ... Birbirinizi görmek istemez misiniz, bunu ayarlayabilirim. Hatta pizza bile sipariş ederim. Bütün gün yiyip içip sohbet edersiniz, ha? (Seyircilere.) Tanrım! Onlardan kurtulmak için dua ediyordum, onlara gitsinler diye yalvarıyordum ama onlar yanımda olmayınca kendimi boşlukta hissediyorum. Korkuyorum, çırılçıplak kaldım...Nefes bile alamıyorum.. nedir bu? Delirmek böyle bir şey mi acaba, çıldırmak? ..Yoksa bu bir mucize mi?...Silkelenişi hallettik zaten, belki bu da mucizedir....(etrafına bakar.) Geriye ne kalıyor? Yıldırım...(Geri çekilir.) Metallerden uzak durmalıyım ... Kauçuk! Kuçuk ya da tahta bir yer bulmalıyım.

(JAKE etrafına bakar. Aniden bir SES duyarız. SES 'in cinsiyeti ve yaşı belli değildir.)

SES : "Jake, iyi misin?"
 JAKE : (Başını kaldırır.) Hayır!...İyi değilim...Kimsin? Karen, sen misin?
 SES : (Başka bir hoparlörden.) İyi misin Jake?
 JAKE : (Seyircilere.) Nedir, bu? Şimdi de körebe mi oynayacağız? (Ses'e.) Kimsin? Ne istiyorsun?
 Ses : (Başka bir hoparlörden.) Korkma, Jake. Endişelenme. Benim.
 JAKE : (Seyircilere.) Aman Tanrım. Galiba bu Annem. (Ses'e. Dikkatlice.) Anne? Sen misin? (Seyircilere.) Umarım hamam böcekleri hikayesini anlattığımı duymamıştır.
 SES : (Başka bir hoparlörden.) Seni seviyorum...ve bağışlıyorum.
 JAKE : Beni bağışlıyor musun? (Biraz alaycı.) Ne diyebilirim ki, çok cömertsin doğrusu Anne...Niçin seni göremiyorum?...Neredesin?
 SES : (Başka bir hoparlörden.) Seni seviyorum...ve bağışlıyorum.
 JAKE : Ne o, ses sisteminle hava mı atıyorsun bana? ..Bunu niçin yapıyorsun Anne?...Beni bağışlıyorsun, neden dolayı bağışladığımı söyler misin? (Seyircilere.) Bu gerçek mi yoksa benim hayalimde olan bir şey mi?...Bu yeni bir şey...Daha önce hiç el atmadığım bir derinlikten geliyor. Ama ne anlamı var şimdi? (Ses'e.) Bunu niçin yapıyorsun Anne?
 SES : (Başka bir hoparlörden.) İyi düşün Jake. Bulursun.
 JAKE : (Seyircilere.) İyi ki Sheila burada değil, herhalde bütün saçları bir anda dökülürdü. ..."İyi düşün, Jake. Bulursun"...Zaten annem anlaşılması güç bir insandı şimdi bir de bilmecelelere merak sarmış... "İyi düşün Jake. Bulursun"...Yo, dedim ya, annemi severdim ama ona hiç güvenmemişimdir. Şimdi de güvenmiyorum. (JAKE basamaklardan çıkmaya başlar, durur, geri iner.)...Bir dakika, bir dakika, dur dur...Bu annemin sesi değil ki. Ona hiç benzemiyordu..Aslında bence bu...bu..benim sesim...Tanrım. Bu benim sesimdi. Ben anneme söyledim onu: "Seni seviyorum anne...ve seni bağışlıyorum"...(JAKE durur, düşünür, sahne ortasına yürür.) Seni seviyorum, Anne...ve bağışlıyorum. (Bir an durur, sonra seyircilere.) Sanırım kendinizi affedebilmek

için önce sevdiklerinizi affetmeniz gerekiyor...İşte bu da Maggie'nin istediği yıldırım olsa gerek. (JAKE ofisine yönelir.) Ee, şimdi ne yapacağım? Restoranı arayıp, şef garsonla konuşabilirim. "Bej elbiseli güzel bayana söyleyin, kocası aradı, "üçüncü aşama" gerçekleşti. Hemen eve dön". (JAKE çalışma masasında oturur.) Yo. Hayatta hiçbir şey o kadar kolay çözümlenmiyor. (JAKE dönüp daktilosuna bakar. Sonra birdenbire alt kattan MÜZİK duyulur. Seyircilere.) Müziği ben mi açmıştım?...Yoksa hayali konuşmalarım artık müzikal şekilde mi devam edecek?
(BÜYÜK MOLLY, EDITH, KAREN, JULIE, SHEILA ve KÜÇÜK MOLLY aniden hep birden ortaya çıkarlar. Çeşitli yerlerden sahneye girerler. HEPSİ parti kıyafetleri giymiştir.)

ALTI KADIN BİRLİKTE : Sürpriz!

JAKE : (Seyircilere.) Dönmüşler!...Nihayet güven içinde daktilomun başına dönebileceğimi düşünürken...Karen, yapma! Edith, Molly, Julie, lütfen yapmayın! Beni seviyorsanız gidin ve bir daha da gelmeyin.
EDITH : (Yine bebekle konuşur gibi.) Ama bebişimizin bize ihtiyacı var. Bizi sen çağırdın öyle değil mi, Jakey?
KAREN : Üstelik hazırlandık da. Bu üstümdeki kaç mal oldu biliyor musun?
KÜÇÜK MOLLY : Lütfen bizi geri gönderme Baba. Oniki yaşında olmak çok güzel.
JULIE : (Büyük Molly'ye sarılır.) Molly ve ben artık hep bir arada olabiliriz, Jake.
BÜYÜK MOLLY : Hadi Baba, n'olursun.
SHEILA : İstersen seninle Kalküta'ya geleceğim Jake. İşimden ayrılmaya karar verdim.
JAKE : Yo, yo, yo! HAYIR! İstemiyorum.
EDITH : Peki ama ne istiyorsun? Ne istiyorsan söyle Jake. Haydi. NE İSTİYORSAN SÖYLE!
JAKE : (Bağırarak.) MAGGIE'Yİ! BEN MAGGIE'Yİ İSTİYORUM!
EDITH : Oool (Gülümser.) Nihayet, Jake.
(KAPI çalar. HEPSİ dönüp bakar. MAGGIE girer. Üzerinde aynı kıyafet vardır.)
JULIE : Haydi gidelim kızlar...Biz artık burada yaşamıyoruz. (Teker teker, HEPSİ hızlı bir şekilde kaybolur.)
MAGGIE : Kapıyı açmanı bekleyemedim, anahtarımı kullandım Jake. Umarım kıznamışsındır, içeri kendim girdim.

JAKE : Hayır, kendin girmedin Maggie. Seni içeri ben aldım aslında.
MAGGIE : Restorana gitmedim. Telefon edip durumu anlattım...Kalıp son iki üç santimi birlikte aşalım istedim, Jake. Ne dersin?
JAKE : Bu harika bir fikir.
(MAGGIE ona yönelir.)
JAKE : HAYIR! Orada dur! Ben senin yanına geleceğim. (JAKE ilk adımını dikkatle atar.)
MAGGIE : İyi misin?
JAKE : Biraz tedirginim. Ne de olsa, benim için buradan oraya gelmek okyanusu aşmak gibi.
(JAKE yeniden hareketlenir. Çok dikkatli bir şekilde basamaklardan iner. Yaklaştığında JAKE ve MAGGIE birbirlerine uzanırlar. Michelangelo'nun "Adem'in Yaratılışı"nda olduğu gibi biter.)

İŞIKLAR KARARIR

***